

ЕВРОПЕЙСКА
КОМИСИЯ

Брюксел, 5.4.2023 г.
COM(2023) 185 final

2023/0093 (COD)

Предложение за

РЕГЛАМЕНТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА

относно трансфера на производства по наказателни дела

{SWD(2023) 77 final} - {SWD(2023) 78 final}

Обяснителен меморандум

1. КОНТЕКСТ НА ПРЕДЛОЖЕНИЕТО

• Основания и цели на предложението

С увеличаването на трансграничната престъпност наказателното правосъдие на ЕС все по-често се сблъсква със ситуации, при които няколко държави членки са компетентни да разглеждат едно и също дело. Например подготовката на дадено престъпление може да се извърши в една държава членка, а престъплението да бъде извършено в друга държава членка; извършителите на престъплението могат да бъдат арестувани в трета държава членка, а облагите от престъплението да бъдат прехвърлени в четвърта държава членка. Това е особено вярно в случай на престъпления, извършени от организирани престъпни групи, като например трафик на наркотици, контрабанда на мигранти, трафик на хора, трафик на огнестрелни оръжия, престъпления против околната среда, киберпрестъпност или изпиране на пари. Множество наказателни преследвания по едно и също дело пораждат предизвикателства не само по отношение на координацията и ефективността на наказателните производства, но и по отношение на евентуалните вреди за правата и интересите на физическите лица, и могат да доведат до дублиране на дейности. Може да се наложи ответниците, жертвите и свидетелите по делото да бъдат призовани за изслушване в няколко държави. Преди всичко повтарящите се производства водят до увеличаване на ограниченията на техните права и интереси, като например правото на свободно движение. В рамките на европейското пространство на правосъдие е уместно да се избягват, когато е възможно, такива вредни последици и да се гарантира, че наказателното производство се води в държавата членка в най-добра позиция, като например държавата, в която е извършена основната част от престъплението.

Поради това са необходими общи правила за трансфер на наказателни производства от една държава членка в друга, за да се води ефикасна борба с трансграничната престъпност и да се гарантира, че държавата членка, която е в най-добра позиция, разследва или преследва дадено престъпление. Този инструмент за трансгранично сътрудничество би осигурил добавена стойност чрез подобряване на правилното функциониране на европейското пространство на правосъдие. Следователно той би допринесъл за ефикасното и адекватно наказателно правораздаване в държавите членки. Такива общи правила биха могли по-специално да спомогнат за предотвратяването на ненужни паралелни производства в различни държави членки, засягащи едни и същи факти и едно и също лице, които биха могли да доведат до нарушение на основния принцип на наказателното право, залегнал в Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), съгласно който дадено лице не може да бъде преследвано или наказвано два пъти за едно и също престъпление (принципа *ne bis in idem*). Общите правила биха могли също така да намалят броя на многократните производства по отношение на едни и същи факти или по отношение на едно и също лице, които се провеждат в различни държави членки. В интерес на ефективното наказателно правосъдие е също така да се гарантира, че трансфер на наказателно производство може да се осъществи, когато предаването на лице за целите на наказателно преследване въз основа на европейска заповед за арест (наричана по-нататък „ЕЗА“)¹ е забавено или отказано по причини като например, че в другата държава членка е в ход паралелно производство за същото престъпление. Това е така, защото трансферът на наказателно производство може да позволи на лицето, срещу което е образувано производство, да избегне безнаказаността.

¹ Рамково решение на Съвета от 13 юни 2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки.

Въпреки че трансферът на наказателни производства може да е необходим в редица ситуации, съществуващите мерки на равнище ЕС не регулират тази форма на сътрудничество. През 1990 г. беше подписано споразумение между държавите — членки на ЕС, относно трансфера на производства по наказателни дела², но то никога не влезе в сила поради липса на ратификации.

През юли 2009 г. шведското председателство представи инициатива от името на 16 държави членки³ за рамково решение на Съвета относно трансфера на производства по наказателни дела⁴. Държавите членки обаче решиха да прекратят преговорите, когато Договорът от Лисабон влезе в сила на 1 декември 2009 г.⁵

При липсата на специфичен правен акт на ЕС понастоящем държавите членки прехвърлят наказателни производства помежду си, като използват различни правни инструменти, без единна правна рамка за целия Съюз. Най-всеобхватната международна правна рамка относно трансфера на наказателни производства — Европейската конвенция за трансфер на производства по наказателни дела от 15 май 1972 г. — е ратифицирана и прилагана само от 13 държави членки. Повечето държави членки използват член 21⁶ от Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 20 април 1959 г.⁷ като механизъм за искане за наказателно преследване на заподозряно лице в друга страна по Конвенцията. За тази форма на сътрудничество обаче процедурата за трансфер е до голяма степен нерегламентирана. Други правни основания за сътрудничество в тази област са национални закони, двустранни или многостранни споразумения или принципът на реципрочност.

В доклада си от май 2019 г. относно бъдещите действия в областта на взаимното признаване на съдебни решения по наказателноправни въпроси⁸ румънското председателство предложи да се проучи допълнително необходимостта от законодателно предложение относно трансфера на наказателни производства. През декември 2020 г. в заключенията си относно европейската заповед за арест⁹ Съветът прикани Комисията да обмисли дали приемането на инструмент на ЕС относно трансфера на производства би било осъществимо и би осигурило добавена стойност. Евроюст и Европейската съдебна мрежа също повдигнаха редица правни и практически въпроси¹⁰, пред които са изправени органите при липсата на ясни общи правила и процедури, и призоваха за инструмент на ЕС в тази област.

² <https://www.consilium.europa.eu/en/documents-publications/treaties-agreements/agreement/?id=1990106&DocLanguage=en>

³ Белгия, България, Чехия, Дания, Естония, Гърция, Испания, Франция, Литва, Латвия, Унгария, Нидерландия, Румъния, Словения, Словакия и Швеция.

⁴ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/bg/TXT/?uri=CELEX%3A52009IG0912%2801%29>

⁵ Това се дължи на промяна в процедурата за вземане на решения с очакването, изразено от председателството на Съвета, че ще бъде внесен нов инструмент съгласно Договора от Лисабон, док. 16437/09 и 16826/2/09 на Съвета.

⁶ Понякога във връзка с член 6 от Конвенцията за взаимопомощ по наказателноправни въпроси между държавите членки на Европейския съюз от 29 май 2000 г.

⁷ <https://rm.coe.int/1680074cc8>

⁸ <https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-9728-2019-INIT/bg/pdf>

⁹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=CELEX%3A52020XG1204%2802%29>

¹⁰ Доклад на Евроюст относно трансфера на производства в ЕС, публикуван през 2023 г., Доклад относно писмените препоръки на Евроюст, свързани с компетентността, публикуван през 2021 г., Доклада относно работата на Евроюст в областта на предотвратяването и уреждането на спорове за компетентност, публикуван през 2018 г. и Доклада на стратегическия семинар относно споровете за компетентност, прехвърлянето на производства и принципа *ne bis in idem*, организиран от Евроюст през 2015 г. Заключения от 52-рото пленарно заседание на ЕСМ относно ролята на ЕСМ за насърчаване на практическото прилагане на инструментите на ЕС за взаимно признаване, публикувани през 2019 г.

При липсата на обща правна рамка и поради различията между националните системи за наказателно правосъдие на държавите членки, а именно във връзка с това дали прокурорските органи на дадена държава членка имат възможността да се въздържат от образуване на наказателно преследване или имат задължение да преследват всяко престъпление, което попада в тяхната компетентност, прехвърлянето на наказателни производства е изправено пред няколко правни и практически въпроса. Практическият опит показва, че ефикасността на процедурата за трансфер е възпрепятствана по-конкретно от неоправдани забавяния и липса на комуникация между органите. Неефективното наказателно преследване също е установен проблем, тъй като трансферът на наказателни производства невинаги се извършва, когато това би било в интерес на правосъдието, като например в случаите, когато престъплението е извършено в една държава членка, но както жертвата, така и заподозряното лице се намират в друга държава членка. Освен това замолената държава може да не е компетентна да разглежда дадено дело, ако не може да се установи привръзка за предоставяне на компетентност. По-конкретно в случаите, когато предаването на лице по ЕЗА е забавено или отказано, липсата на компетентност за разглеждане на делото в замолената държава може дори да доведе до безнаказаност. Посочените въпроси могат да доведат до забавяне на наказателните производства поради продължителни процедури за трансфер, както и до неефикасно използване на човешките и финансовите ресурси, например поради паралелни производства в две или повече държави членки. Освен това различията между националните системи по отношение на процесуалната легитимация, правата и интересите на заподозрените, обвиняемите и жертвите може да доведат до правна несигурност и недостатъчна защита на правата на засегнатите лица.

За да се справи с тези проблеми, Комисията реши да предложи нов инструмент относно трансфера на наказателни производства. Тази инициатива е включена в работната програма на Комисията за 2022 г.¹¹ Предложението има четири цели, а именно:

- (1) подобряване на ефикасното и добро правораздаване в ЕС;
- (2) подобряване на зачитането на основните права при процеса на трансфер на наказателни производства;
- (3) подобряване на ефикасността и правната сигурност на трансферите на наказателни производства; както и
- (4) създаване на възможност за прехвърляне на наказателни производства, когато това е в интерес на правосъдието, но понастоящем не е възможно между държавите членки, и ограничаване на безнаказаността.

• **Съгласуваност с действащите разпоредби в тази област на политиката**

С Рамково решение 2009/948/ПВР¹² на Съвета се установява процедура за обмен на информация и за преки консултации между компетентните органи с цел постигане на ефективно решение и избягване на всякакви неблагоприятни последици, произтичащи от паралелни производства. По подобен начин в други закони на ЕС по наказателноправни въпроси, по-специално за специфични видове престъпления, като например борбата срещу тероризма (Директива (ЕС) 2017/541 на Европейския парламент и на Съвета, Рамково решение 2002/475/ПВР на Съвета) и организираната престъпност (Рамково решение 2008/841/ПВР на Съвета), се определят факторите,

¹¹ https://commission.europa.eu/system/files/2023-01/cwp2022_en.pdf

¹² Рамково решение 2009/948/ПВР на Съвета от 30 ноември 2009 г. относно предотвратяване и уреждане на спорове за упражняване на компетентност при наказателни производства.

които трябва да се вземат предвид, за да се централизират производствата в една-единствена държава членка, когато повече от една държава членка може законосъобразно да проведе наказателно преследване въз основа на едни и същи факти. Тези правни актове обаче не уреждат процедурата за трансфер на наказателни производства, което може да бъде необходимо решение в такива случаи.

Евроюст по-специално играе ключова роля за улесняване на предварителните контакти и консултации и за решаването на въпроси, свързани с компетентността. Евроюст може да поиска от компетентните органи на засегнатите държави членки да приемат, че един от тях може да бъде в по-добра позиция да предприеме разследване или наказателно преследване на конкретни престъпления. Компетентните национални органи са задължени също така да информират Евроюст за случаите, в които са възникнали или има вероятност да възникнат спорове за компетентност. Целите на настоящото предложение са в съответствие с Регламент (ЕС) 2018/1727 относно Евроюст¹³. Освен това Евроюст е публикувала насоки относно определянето на компетентността при наказателно преследване¹⁴. Като се предлагат фактори, които да бъдат взети предвид при дела от компетентността на повече от една държава, с тези насоки се помага на компетентните национални органи да определят юрисдикцията, която е в най-добра позиция да води следствие при трансгранични дела.

Инструментите на ЕС за трансгранично съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси обхващат признаването на присъди и съдебни решения относно: i) изпълнението на присъди¹⁵, ii) предаването на лица по силата на европейска заповед за арест; iii) събирането на доказателства чрез европейска заповед за разследване¹⁶; както и процедурите за правна взаимопомощ, по-специално спонтанния обмен на информация¹⁷ и провеждането на наказателни разследвания чрез съвместен екип за разследване¹⁸. Приемането на общи правила относно трансфера на наказателни производства би допълнило законодателството на ЕС в областта на трансграничното съдебно сътрудничество, по-специално чрез стремеж да се избегне рискът от безнаказаност в случай на отказ за предаване на лице, порицано по силата на ЕЗА с цел провеждане на наказателно преследване. Искания по настоящото предложение за регламент могат да бъдат отправяни за всяко престъпление. Поради това трансферът на наказателни производства може да бъде полезна алтернатива на издаването на ЕЗА, ако това се окаже непропорционално или невъзможно, например поради неспазване на праговете на наказанията. Ако след приемането на предложената правна рамка

¹³ Регламент (ЕС) 2018/1727 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 г. относно Агенцията на Европейския съюз за сътрудничество в областта на наказателното правосъдие (Евроюст) и за замяна и отмяна на Решение 2002/187/ПВР на Съвета (ОВ L 295, 21.11.2018 г., стр. 138).

¹⁴ https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/eurojust_jurisdiction_guidelines_2016_en.pdf

¹⁵ Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз.

¹⁶ Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 г. относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси.

¹⁷ Конвенция, съставена от Съвета в съответствие с член 34 от Договора за Европейския съюз, за взаимопомощ по наказателноправни въпроси между държавите — членки на Европейския съюз

¹⁸ Въз основа на Рамковото решение на Съвета от 13 юни 2002 г. относно съвместните екипи за разследване или на Конвенцията, съставена от Съвета в съответствие с член 34 от Договора за Европейския съюз, за взаимопомощ по наказателноправни въпроси между държавите — членки на Европейския съюз.

органите все по-често избират трансфер на наказателни производства, използването на процедури по ЕЗА би могло да намалее. По подобен начин това би могло да доведе до намаляване на използването на европейската заповед за надзор¹⁹, която позволява на заподозряното лице да бъде наложена мярка за процесуална принуда в неговата държава членка по произход до провеждането на съдебния процес в друга държава членка, вместо да бъде задържано под стража.

Предложението се основава на съществуващите минимални правила на ЕС относно правата на лицата в наказателното производство, приети с цел да се укрепи взаимното доверие на държавите членки в техните системи за наказателно правосъдие и по този начин да се улесни взаимното признаване на решения по наказателни дела: шестте директиви за процесуалните права — 2010/64/ЕС²⁰, 2012/13/ЕС²¹, 2013/48/ЕС²², 2016/343²³, 2016/800²⁴ и 2016/1919²⁵, както и Директива 2012/29/ЕС за правата на жертвите²⁶.

- **Съгласуваност с други политики на ЕС**

Програмата от Хага за укрепване на свободата, сигурността и правосъдието в Европейския съюз²⁷ изисква от държавите членки да разгледат възможностите за концентриране на наказателното преследване при трансгранични многостранни съдебни дела в една държава членка с цел да се повиши неговата ефективност, като същевременно се гарантира добро правораздаване.

Програмата от мерки за прилагане на принципа на взаимно признаване на решения по наказателни дела²⁸ изисква инструмент, който да дава възможност наказателното производство да бъде прехвърляно в други държави членки.

¹⁹ Рамково решение 2009/829/ПВР на Съвета от 23 октомври 2009 г. за прилагане между държавите — членки на Европейския съюз, на принципа за взаимно признаване към актове за налагане на мерки за процесуална принуда като алтернатива на предварителното задържане (ОВ L 294, 11.11.2009 г., стр. 20).

²⁰ Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство (ОВ L 280, 26.10.2010 г., стр. 1).

²¹ Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. относно правото на информация в наказателното производство (ОВ L 142, 1.6.2012 г., стр. 1).

²² Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 г. относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане (ОВ L 294, 6.11.2013 г., стр. 1).

²³ Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невиновност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство (ОВ L 65, 11.3.2016 г., стр. 1).

²⁴ Директива (ЕС) 2016/800 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 г. относно процесуалните гаранции за децата, които са заподозрени или обвиняеми в рамките на наказателното производство (ОВ L 132, 21.5.2016 г., стр. 1).

²⁵ Директива (ЕС) 2016/1919 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2016 г. относно правната помощ за заподозрени и обвиняеми в рамките на наказателното производство и за искани за предаване лица в рамките на производството по европейска заповед за арест (ОВ L 297, 4.11.2016 г., стр. 1).

²⁶ Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 г. за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета (ОВ L 315, 14.11.2012 г., стр. 57).

²⁷ ОВ С 53, 3.3.2005 г., стр. 1.

²⁸ ОВ С 12, 15.1.2001 г., стр. 10.

В заключенията на Съвета от декември 2020 г. „Европейската заповед за арест и процедурите за екстрадиция — настоящи предизвикателства и пътят напред“ Комисията се приканва да обмисли изготвянето на законодателно предложение.

Предложението е част от стратегията на ЕС за борба с организираната престъпност за периода 2021—2025 г.²⁹

Обучението по право на ЕС на специалисти в областта на правосъдието е основен инструмент за осигуряване на правилното и ефективното му прилагане. С цел специалистите в областта на правосъдието да бъдат подготвени, да могат да се справят с предизвикателствата на 21-ви век и да разполагат с актуална информация относно развитието на правото на ЕС, Комисията прие европейска стратегия за съдебно обучение за периода 2021—2024 г.³⁰ Целта на стратегията е да се гарантира, че специалистите в областта на правосъдието получават обучение относно развитието на правото на ЕС. В съответствие с тази стратегия обучението на всички специалисти в областта на правосъдието ще трябва да бъде организирано скоро след приемането на настоящото предложение, за да се гарантира правилното и безпроблемно прилагане и използване на новите цифрови инструменти.

2. ПРАВНО ОСНОВАНИЕ, СУБСИДИАРНОСТ И ПРОПОРЦИОНАЛНОСТ

• Правно основание

Правното основание за действието на ЕС е член 82, параграф 1, букви б) и г) от Договора за функционирането на Европейския съюз (ДФЕС). В този член се определя компетентността на ЕС да приема мерки, които улесняват сътрудничеството между съдебните или равностойни на тях органи на държавите членки по наказателни производства и предотвратяват и уреждат спорове за компетентност между държавите членки.

В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз (ДЕС) и към ДФЕС, Дания не участва в приемането на настоящия регламент и не е обвързана от него, нито от неговото прилагане.

В съответствие с членове 1—3 от Протокол № 21 относно позицията на Ирландия, приложен към ДЕС и към ДФЕС, Ирландия може да уведоми писмено председателя на Съвета за желанието си да участва в приемането и прилагането на предложената мярка, при което получава това право. Уведомлението трябва да постъпи в срок до три месеца, считано от внасянето в Съвета на предложение или инициатива съгласно дял V, трета част от ДФЕС.

• Субсидиарност (при неизключителна компетентност)

Съгласно член 4, параграф 1, буква й) от ДФЕС компетентността за приемане на мерки в пространството на свобода, сигурност и правосъдие се споделя между ЕС и държавите членки. Следователно държавите членки могат да действат самостоятелно, за да регламентират трансфера на наказателни производства.

²⁹ Съобщение на Комисията относно стратегията на ЕС за борба с организираната престъпност за периода 2021—2025 г., COM(2021) 170 final.

³⁰ COM(2020/713) 575 final.

Въпреки това държавите членки, действащи самостоятелно, не могат в достатъчна степен и оптимално да изградят правна рамка за трансфера на наказателни производства, тъй като това е трансграничен въпрос. Доказателство за това е настоящата разпокъсана правна рамка, която създава правни и практически предизвикателства. Двустранни споразумения между държавите членки също няма да решат проблемите, тъй като в крайна сметка такъв вид споразумения биха били необходими между всички държави членки.

Отговорите, получени по време на обществените консултации и целевите консултации потвърждават, че действията на ЕС в тази област вероятно ще доведат до по-добри резултати в сравнение с действията на държавите членки.

Както Съветът, така и Европейският парламент признаха, че тези предизвикателства изискват действия на наднационалното равнище. В заключенията на Съвета от декември 2020 г.³¹ Комисията беше приканена да обмисли ново предложение, а в резолюцията на Европейския парламент от декември 2021 г.³² Комисията също беше призована да представи законодателно предложение.

Като се има предвид трансграничният аспект на описаните по-горе проблеми, предложението трябва да бъде прието на равнище ЕС, за да се постигнат целите.

• Пропорционалност

В предложението се определят правила, съгласно които компетентен орган в ЕС може да поиска да поеме наказателното производство, ако това би подобрило ефикасното и добро правораздаване и при условие че са спазени установените критерии. В предложениия текст избраните варианти са тези, които предполагат най-малка намеса в националните системи за наказателно правосъдие на държавите членки, като се има предвид по-специално, че съгласно някои от правните системи наказателното преследване е задължително (принцип на законността), а според други прокурорът има право да не провежда наказателно преследване, когато това не е в обществен интерес (принцип на правото на преценка).

Предложението се ограничава до искания, отправени в рамките на наказателни производства. Искания могат да се отправят за всяко престъпление и следователно трансферът на наказателни производства би допълнил системата за предаване на лица по ЕЗА и може да предостави полезна алтернатива на издаването на ЕЗА, ако това се окаже непропорционално или невъзможно, например поради неспазване на праговете на наказанието. Предложението също така предоставя на замоления орган достатъчно свобода на преценка, за да отхвърли искане, по-специално ако счита, че прехвърлянето не е в интерес на ефикасното и добро правораздаване. Освен това в предложението не се налага задължение на замоления орган да проведе наказателно преследване.

Установява се правило, че на доказателства, прехвърлени от молещата държава, не трябва да се отказва достъп в наказателно производство в замолената държава само на основание, че такива доказателства са събрани в друга държава членка, но правомощието на съда, разглеждащ делото по същество, да преценява доказателствата свободно не се засяга от настоящия регламент. За тази цел предложението следва правилата, които вече са установени в Регламент (ЕС) 2017/1939 на Съвета³³.

³¹ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/BG/TXT/?uri=CELEX%3A52020XG1204%2802%29>

³² https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/TA-9-2021-0501_BG.html

³³ Регламент (ЕС) 2017/1939 на Съвета от 12 октомври 2017 г. за установяване на засилено сътрудничество за създаване на Европейска прокуратура (EPPO) (ОВ L 283, 31.10.2017 г., стр. 1).

В настоящия регламент се предвижда компетентност в специфични случаи, за да се гарантира, че за трансфера на наказателно производство в съответствие с настоящия регламент замолената държава може да упражнява компетентност за престъпленията, за които е приложимо правото на молещата държава. Тази компетентност може да се упражнява само при поискване на трансфер на наказателно производство, когато това се налага в интерес на на ефикасното и добро правораздаване.

Следователно предложението не надхвърля минималните мерки, необходими за постигането на заявената цел на равнище ЕС, и това, което е нужно за тази цел.

- **Избор на инструмент**

Тъй като предложението засяга трансгранични процедури, при които са необходими еднакви правила, Комисията предлага като правен инструмент да се използва регламент. Регламентът се прилага пряко във всички държави членки и е с изцяло задължителен характер. Така се гарантира, че всички държави членки прилагат правилата по един и същ начин и че правилата влизат в сила по едно и също време. Регламентът гарантира правна сигурност, като се избягват различни тълкувания от страна на държавите членки и по този начин се предотвратяват правната разпокъсаност и други проблеми, които понастоящем засягат трансфера на наказателни производства.

3. РЕЗУЛТАТИ ОТ ПОСЛЕДВАЩИТЕ ОЦЕНКИ, КОНСУЛТАЦИИТЕ СЪС ЗАИНТЕРЕСОВАНИТЕ СТРАНИ И ОЦЕНКИТЕ НА ВЪЗДЕЙСТВИЕТО

- **Консултации със заинтересованите страни**

По време на изготвянето на предложението Комисията проведе обширни консултации през 2021 г. и 2022 г. Консултациите бяха насочени към широк кръг заинтересовани страни, представляващи гражданите, публичните органи, академичните среди и други заинтересовани групи. Консултациите включваха i) обратна връзка от обществеността във връзка с поканата за предоставяне на данни; ii) открита обществена консултация, iii) целеви консултации с органите на държавите членки, Евроюст, Европейската съдебна мрежа, Европейската прокуратура, Европол, Агенцията на Европейския съюз за основните права; iv) среща с експерти от органите на държавите членки и v) среща с Експертната група по въпросите на наказателното право към Комисията.

Като цяло съществува широк консенсус, че ЕС следва да реши текущите проблеми по отношение на трансфера на наказателни производства, като приеме нов законодателен инструмент. Многократно е изтъквано, че е необходима по-ефикасна трансгранична процедура и че органите са изправени пред редица проблеми в настоящата правна уредба, които произтичат от липсата на ясни общи процедури, като например липса на комуникация, неоправдано забавяне на процедурите за прехвърляне, високи разходи за превод на документи и необосновани искания за трансфер.

Получената обратна информация послужи за основа при подготовката на предложението и на придружаващия го документ на службите на Комисията. Подробно обобщение на резултатите от консултациите на Комисията е включено в работния документ на службите на Комисията.

- **Събиране и използване на експертни становища**

Освен горепосочените консултации със заинтересованите страни Комисията събра и използва експертни становища от други източници.

По-специално предложението се основава на докладите на Евроюст и Европейската съдебна мрежа³⁴.

В предложението са взети предвид и резултатите от изследователски проект относно трансфера на наказателни производства в ЕС³⁵, който беше съфинансиран от Европейската комисия по програма „Правосъдие“.

- **Работен документ на службите на Комисията**

Предложението е придружено от работен документ на службите на Комисията³⁶, в който се съдържа подробно описание на проблема и се определят целите на предложението. В него също така се анализира предложеното решение по отношение на неговата ефективност, ефикасност, основни права и съгласуваност с други инструменти на ЕС за трансгранично съдебно сътрудничество.

За настоящата инициатива не беше извършена оценка на въздействието главно поради липсата на реалистични варианти и ограниченото въздействие върху гражданите и предприятията³⁷. Като цяло в работния документ на службите на Комисията се стига до заключението, че се очаква предложението да повиши значително ефективността на трансфера на наказателни производства по различни начини, тъй като ще се: i) подобри сигурността чрез увеличаване на капацитета за разследване, наказателно преследване и санкциониране на престъпления; ii) ограничат забавянията в процедурата по прехвърляне; iii) даде възможност за трансфер на наказателни производства на места, където те понастоящем липсват; и iv) повиши правната сигурност.

С установяването на пълна процедура за искане и вземане на решение относно трансфера на наказателни производства с общ списък с критерии, изчерпателен списък на основанията за отказ и ясни задължения за отговор, предложението се очаква да увеличи броя на успешно прехвърлените наказателни производства. Една всеобхватна правна рамка би осигурила по-голяма правна сигурност за всички заинтересовани страни и би намалила степента на разпокъсаност.

Очаква се въздействието върху гражданите да бъде положително. В ситуация, в която отделни лица са страни в наказателно производство, било то като заподозрени лица или като жертви, една обща правна рамка би допринесла за гарантиране на близостта на производствата и провеждането им в държавата членка, на която лицата са граждани или в която пребивават, ако това е възможно. Въпреки че това няма да се прилага във всички случаи, тъй като ще зависи от обстоятелствата по всеки случай (напр. множество заподозрени лица или жертви от различни държави членки), като цяло се очаква въздействието да е положително.

Очаква се също създаването на децентрализираната информационна система да направи комуникацията между органите по-ефикасна и ефективна. Целта на комуникацията чрез този електронен инструмент е да се спестят време и разходи на органите. Децентрализираната ИТ платформа ще позволи ускоряване на потока от

³⁴ Вж. т.11 по-горе.

³⁵ <https://www.eur.nl/en/esl/research/our-research/eu-and-nwo-funded-research-projects/transfer-criminal-proceedings>

³⁶ SWD(2023) 77

³⁷ Както е обяснено по-подробно в работния документ на службите на Комисията.

информация между потребителите, повишаване на сигурността на обменяните данни, както и по-голяма прозрачност. Може също да се очаква, че използването на цифровия канал ще има положително въздействие върху околната среда поради използването на по-малко хартия и пощенски услуги. Освен това се очаква предложението да има положително въздействие върху опростяването и административната тежест.

• Основни права

Паралелните производства, които са в ход в различни държави членки по отношение на едно и също престъпление, не само са трудни за ефективно координиране и провеждане, но и създават непропорционална тежест за участващите лица, които стават обект на дублиране на процедури и са изправени пред множество ограничения на техните права и интереси поради различни заповеди за арест, претърсвания и разпити, които се извършват в две или повече държави членки. Наличието на паралелни производства също така рискува да наруши основния принцип на наказателното право, че дадено лице не може да бъде преследвано и наказвано два пъти за едно и също престъпление. Като улеснява трансфера на наказателни производства между държавите членки, предложението има за цел да предотврати подобни нарушения и да гарантира, че производствата са съсредоточени в държавата членка, която е в най-добра позиция да проведе наказателното преследване. Увеличаващият се брой преюдициални запитвания до Съда на Европейския съюз през последните години с искане за разяснения относно тълкуването на принципа *ne bis in idem* в правото на Съюза доказва, че паралелни производства, които могат да доведат до нарушения на този принцип, вероятно възникват на практика и често са трудни за откриване и разрешаване. Това е отразено и в работата на Евроюст³⁸, където се отбелязва, че много често, когато националните органи узнаят за съществуването на паралелно производство за същите факти и срещу същото лице в друга държава членка, трансферът на производството е основното решение за избягване на нарушения на принципа *ne bis in idem* и за спазване на член 50 от Хартата и член 54 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген.

Предложението включва редица гаранции, за да се гарантира зачитането на основните права на лицата, участващи в процедурата по прехвърляне. Намесата на съдебен орган, когато прехвърлянето е поискано както в молещата, така и в замолената държава, гарантира, че законосъобразността на мярката е проверена и че искането не засяга неоправдано основните права. Замоленият орган е длъжен да гарантира в конкретния случай, че са изпълнени критериите за прехвърляне на наказателното производство. Освен това заподозряното лице или обвиняемият, както и жертвите, пребиваващи в молещата държава, трябва да бъдат консултирани относно планираното прехвърляне и трябва да им бъде предоставена възможност да изразят мнението си на език, който разбират. Заподозрените лица и обвиняемите, както и жертвите, пребиваващи в молещата държава, биват информирани за решението за приемане или отказ на трансфера на наказателното производство, както и за наличните средства за правна защита за оспорване на решението за приемане на трансфера. Изключения могат да се прилагат както по отношение на задължението за консултиране, така и по отношение на задължението за предоставяне на информация за взетото решение, когато това може да накърни поверителността на разследването. В предложението изрично се предвижда правото на ефективни правни средства за защита на заподозрените, обвиняемите и жертвите срещу решението за приемане на трансфер на наказателно производство.

³⁸

<https://www.eurojust.europa.eu/sites/default/files/assets/eurojust-report-on-the-transfer-of-proceedings-in-the-eu.pdf>

Контролът от правораздавателен орган служи като допълнителна гаранция в това отношение. Налице са и основания за отказ, основани на неспазването на принципа *ne bis in idem*, както и на имунитети и привилегии. Освен това като обща гаранция в предложението изрично се посочва, че неговите разпоредби не следва да се тълкуват като имащи за последица изменение на задължението за спазване на основните права и правните принципи, залегнали в член 6 от ДЕС.

Накрая, тъй като с предложението се урежда трансферът на наказателни производства, за тези наказателни производства се прилагат всички наказателноправни процесуални гаранции. Това включва по-специално правото на справедлив съдебен процес и правото на защита, залегнали в член 6 от Европейската конвенция за правата на човека и членове 47 и 48 от Хартата. Това включва и съответното законодателство на равнище ЕС относно процесуалните права на заподозрените и обвиняемите лица в рамките на наказателното производство, а именно директиви 2010/64/ЕС, 2012/13/ЕС, 2013/48/ЕС, 2016/343, 2016/800 и 2016/1919. Чрез установяването на минимални стандарти за защита в наказателните производства в държавите от ЕС тези директиви водят до увеличаване на доверието в наказателноправните системи на всички държави членки, което от своя страна води до по-ефикасно съдебно сътрудничество при атмосфера на взаимно доверие.

4. ОТРАЖЕНИЕ ВЪРХУ БЮДЖЕТА

Възможно е държавите членки да понесат еднократни разходи за адаптиране към новите правила на регламента, по-специално разходи, произтичащи от необходимостта от обучение на съдии, прокурори и други компетентни органи във връзка с новите правила. Очаква се основните периодични разходи да бъдат разходите за превод на документите по делото. Очаква се обаче тези разходи да бъдат донякъде компенсирани от повишаването на ефективността и икономиите на разходи, произтичащи от регламента.

Разпоредбите на предложението относно електронната комуникация чрез децентрализираната информационна система в съответствие с Регламент (ЕС).../... [Регламент относно цифровизацията]³⁹ също ще окажат въздействие върху бюджета на ЕС. Тези разходи, които ще бъдат покрити от бюджета на програма „Правосъдие“, ще бъдат незначителни, тъй като децентрализираната ИТ система ще бъде разработена едновременно за редица инструменти на ЕС за съдебно сътрудничество по наказателноправни въпроси съгласно [Регламента относно цифровизацията] с малки приспособителни промени за процедурата, предложена в настоящото предложение.

Държавите членки също така ще понесат известни разходи за инсталиране и поддръжка на точките за достъп до децентрализираната информационна система, разположени на тяхна територия, и за адаптиране на националните си информационни системи, така че да станат оперативно съвместими с точките за достъп. Въпреки това, както беше отбелязано, по-голямата част от тези финансови инвестиции вече ще бъдат осъществени в контекста на цифровизацията на други инструменти на ЕС в областта на съдебното сътрудничество по наказателноправни въпроси. Освен това държавите

³⁹ Предложение за Регламент на Европейския парламент и на Съвета относно цифровизацията на съдебното сътрудничество и на достъпа до правосъдие по трансгранични гражданскоправни, търговскоправни и наказателноправни въпроси и за изменение на определени актове в областта на съдебното сътрудничество (COM/2021/759 final).

членки ще могат да кандидатстват за безвъзмездни средства за финансиране на тези разходи по съответните финансови програми на ЕС, и по-специално фондовете по линия на политиката на сближаване и програма „Правосъдие“.

5. ДРУГИ ЕЛЕМЕНТИ

- **Планове за изпълнение и механизми за мониторинг, оценка и докладване**

Регламентите се прилагат пряко във всички държави членки, без да е необходимо преди това да бъдат транспонирани в националното законодателство. В предложението са предвидени подходящи задължения за мониторинг, оценка и докладване.

Комисията ще организира срещи на експерти от държавите членки за обсъждане на проблеми, произтичащи от трансфера на наказателни производства. Евроюст и Европейската съдебна мрежа ще играят важна роля в процедурата по трансфер. Тези форуми, както и други професионални мрежи, могат да се използват за събиране на обратна информация от практикуващите специалисти (публичните органи на държавите членки) относно опита и проблемите, свързани с практическото прилагане на регламента.

Комисията ще представи доклад на Европейския парламент и на Съвета в срок от 5 години след влизането в сила на регламента. Докладът ще се основава на информация, предоставена от органите на държавите членки и други заинтересовани страни, наред с други източници.

- **Подробно разяснение на отделните разпоредби на предложението**

Предложението се състои от пет глави: i) общи разпоредби; ii) трансфер на наказателни производства; iii) последици от трансфера на наказателните производства; iv) средства за комуникация; и v) заключителни разпоредби.

ГЛАВА I: Общи разпоредби

В член 1 се определя предметът на предложението. В предложението се определят правилата, съгласно които държава членка може да поеме наказателно производство по искане на друга държава членка. Предложението се прилага във всички случаи на трансфер на наказателно производство в ЕС от момента, в който дадено лице е идентифицирано като заподозряно лице.

За целите на предложението в член 2 се определят понятията „молеща държава“, „замолена държава“, „молещ орган“, „замолен орган“, „децентрализирана информационна система“ и „жертва“.

Определенията за „молещ“ и „замолен“ орган трябва да се тълкуват във връзка с член 30, съгласно който от държавите членки се изисква да уведомяват Комисията за компетентните молещи и замолени органи.

В член 3 се предвижда компетентност в специфични случаи. Замоленият орган може да приеме трансфера на наказателно производство само ако е компетентен да извърши наказателно преследване на престъплението. Следователно, за да се подобри ефикасността на процедурата за трансфер, в тази разпоредба се предвижда, че в ситуацията, изброени в посочения член, на замолената държава се предоставя

компетентност в случаи, в които тя иначе не би била компетентна. Замолената държава следва да има компетентност да разглежда престъпленията, за които се иска трансфер, когато се счита, че тя е в най-добра позиция да проведе наказателното преследване. Тази компетентност може да се упражнява само при искане за трансфер на наказателно производство от друга държава членка, която има първоначална компетентност за наказателно преследване на престъплението.

Член 4 има за цел да се осигури правно основание за органите в молещата държава, които имат първоначална компетентност да образуват наказателно производство, да се откажат да преследват или временно или окончателно да спрат наказателното производство в полза на държава членка, за която е установено, че е в по-добра позиция да преследва престъплението. Разпоредбата е замислена така, че държавите членки, в които наказателното преследване е задължително, да могат да се възползват от разпоредбите на настоящия регламент.

ГЛАВА 2: ТРАНСФЕР НА НАКАЗАТЕЛНИ ПРОИЗВОДСТВА

В тази глава се определят критериите и процедурата за искане на трансфер на наказателно производство, както и процедурата за вземане на решение относно трансфера на наказателното производство. Целта на тези общи правила е да се предотврати провеждането в две или повече държави членки на ненужни паралелни наказателни производства относно едни и същи факти и едно и също лице, както и да се намали броят на повтарящите се производства и да се избегне безнаказаността, когато предаването на лице, за което е издадена европейска заповед за арест, е отказано.

В член 5 се определят критериите за искане на трансфер на наказателно производство.

Настоящият регламент обхваща всички престъпления. Под наказателно производство се разбират всички етапи от това производство, включително досъдебната и съдебната фаза. Настоящият регламент не се прилага за искания за прехвърляне на административни производства.

Настоящият регламент не налага задължение за искане на трансфер на наказателно производство. Ако молещият орган счита, че прехвърлянето на наказателно производство е необходимо и целесъобразно и че по-специално са приложими един или повече от критериите, изброени в член 5, параграф 2, той може да поиска от друга държава членка, която е в по-добра позиция да преследва престъплението, да поеме това наказателно производство. Списъкът на критериите не е изчерпателен. Основателността на искането за трансфер на наказателно производство следва да се преценява внимателно за всеки отделен случай, за да се определи държавата членка, която е в най-добра позиция да извърши наказателно преследване на въпросното престъпление, и всяко искане следва да бъде ясно мотивирано.

Настоящият регламент също така дава възможност на заподозряното лице, на обвиняемия или на жертвата да поиска от компетентните органи на молещата държава или на замолената държава да започнат процедура за трансфер на наказателно производство. Такива искания обаче не създават задължение за молещата или замолената държава да поиска или да прехвърли наказателното производство на замолената държава.

В член 6 се определят правилата за отчитане на правата и интересите на заподозряното лице или обвиняемия при вземането на решение за трансфер на наказателно производство. По-специално молещият орган е длъжен да информира заподозряното лице или обвиняемия за планирания трансфер на наказателно производство и да му даде възможност да изрази становището си, при условие че това не би засегнало необходимостта от гарантиране на поверителност на разследването и освен ако местонахождението на заподозряното лице или обвиняемия не може да бъде установено въпреки положените разумни усилия от страна на молещия орган. Това становище следва да бъде надлежно взето предвид от молещия орган при вземането на решение относно трансфера.

В член 7 се определят правилата за отчитане на правата и интересите на жертвата при вземането на решение за трансфер на наказателно производство. По-специално, когато жертвата се намира в молещата държава, молещият орган е длъжен да информира жертвата за планирания трансфер на наказателното производство и да ѝ даде възможност да изрази становището си, при условие че това не засяга необходимостта от гарантиране на поверителността на разследването. Това становище следва да бъде надлежно взето предвид от молещия орган при вземането на решение относно трансфера.

В член 8 се посочва, че в замолената държава следва да се гарантира правно средство за защита срещу решението за приемане на трансфера на наказателно производство.

В член 9 се определя процедурата за искане на трансфер на наказателно производство. Искането за трансфер на наказателно производство трябва да бъде направено чрез попълване на стандартното удостоверение, установено в приложението към предложението. В този член се определят и изискванията за превод на искането и всяка друга писмена информация, която го придружава. В предложението се предвижда пряко предаване на искането между молещия и замоления орган, но се допуска също и възможност за оказване на помощ от централните органи.

В член 10 се изисква молещият орган да информира незабавно замоления орган за всички процесуални действия или мерки, имащи отношение към наказателното производство, които са били предприети в молещата държава след предаването на искането.

В член 11 се предвижда възможността молещият орган да оттегли искането си за трансфер на наказателно производство във всеки един момент, преди да е получил решението на замоления орган за приемане на трансфера.

В член 12 се посочва, че замоленият орган трябва да вземе решение дали да приеме трансфера на наказателно производство и да предприеме необходимите мерки в съответствие с националното право, когато реши да приеме трансфера на наказателно производство. Замоленият орган остава свободен да реши какви стъпки да предприеме по отношение на престъплението, което е в основата на искането. Нищо в настоящия регламент не следва да се тълкува като намеса в свободата на преценка на прокуратурата, предвидена в националното право, и няма задължение за провеждане на наказателно преследване по дело, което е било прехвърлено. Настоящият регламент също така задължава молещия орган да препрати необходимите документи от преписката по делото на замоления орган, след като последният е приел трансфера на наказателното

производство, но оставя на молещия и замоления орган да се допитат един до друг и да се споразумеят кои документи следва да бъдат изпратени и преведени.

В член 13 се съдържа изчерпателен списък на основанията за отказ на приемане на трансфер на наказателно производство — както задължителните, така и незадължителните. Задължителните основания за отказ се отнасят до ситуации, при които наказателното преследване на фактите, стоящи в основата на наказателното производство, което е предмет на трансфера, не би било възможно в замолената държава, например когато деянието, за което се иска трансфер, не се счита за престъпление в замолената държава. Незадължителните основания за отказ обхващат други ситуации, които могат да създадат пречка пред поемането на наказателно производство. По-специално те предоставят на замоления орган гъвкавост да откаже прехвърлянето на наказателно производство, за което счита, че не е в интерес на ефикасното и добро правораздаване.

За да се гарантират ефикасни трансгранични процедури, в член 14 се определя срок за вземане на решение за приемане или отхвърляне на трансфера. Предвидено е също така прекъсване на срока, когато е необходимо да се поиска снемане на привилегия или имунитет.

С член 15 молещите и замолените органи се насърчават незабавно да се свържат помежду си, за да се гарантира ефикасното прилагане на настоящия регламент.

В член 16 се посочва, че молещият и замоленият орган могат да поискат съдействие от Евръуст или от Европейската съдебна мрежа на всеки етап от процедурата.

В член 17 се посочва, че всяка държава членка поема собствените си разноски при трансфер на наказателно производство, но в определени случаи молещият орган може да представи на замоления орган предложение за поделение на разноските.

Член 18 дава възможност за определяне на централни органи за целите на административната помощ. Ако държава членка желае да използва тази възможност, от нея се изисква да уведоми Комисията за определения централен орган в съответствие с член 30.

ГЛАВА 3: ПОСЛЕДИЦИ ОТ ТРАНСФЕРА НА НАКАЗАТЕЛНО ПРОИЗВОДСТВО

В тази глава се определят последиците от трансфера на наказателни производства.

В член 19 се посочва, че в молещата държава прехвърленото наказателно производство трябва да бъде спряно или прекратено след получаване на информация, потвърждаваща, че замоленият орган поема наказателното производство. Молещият орган може да продължи или да възобнови наказателното производство само ако замоленият орган вземе решение да го прекрати, при условие че това решение не нарушава принципа *ne bis in idem*. Възможността жертвата да започне или да поиска възобновяване на наказателното производство в молещата държава в съответствие с националното право на тази държава остава незасегната, доколкото не се нарушава принципът *ne bis in idem*.

В член 20 се посочва, че националното право и процедури на замолената държава се прилагат по отношение на наказателното производство, след като то бъде прехвърлено.

Всяко процесуално-следствено действие или доказателство, събрано в молещата държава за целите на въпросното наказателно производство, следва да имат същата валидност в замолената държава, както ако са били надлежно извършени от нейните органи, освен ако това противоречи на основните принципи на правото на замолената държава. След прехвърляне на наказателното производство замолената държава следва да прилага националното си право, за да определи наказанието за въпросното престъпление. Ако престъплението е извършено на територията на молещата държава, при определяне на наказанието замолените органи могат да вземат предвид максималното наказание, предвидено в правото на молещата държава, доколкото то е в полза на обвиняемото лице и в съответствие с правото на замолената държава. Целта на разпоредбата е да се избегнат ситуации, при които трансферът на наказателно производство би довел до прилагането от замолената държава на по-висока присъда от максималното наказание, предвидено за същото престъпление в молещата държава. Целта е да се гарантира спазването на принципа на правна сигурност и предвидимост на приложимото право за съответните заподозрени или обвиняеми лица.

Член 21 задължава замоления орган да информира молещия орган за всяко решение, постановено в края на наказателното производство.

ГЛАВА 4: СРЕДСТВА ЗА КОМУНИКАЦИЯ

Тази глава съдържа разпоредби относно средствата за електронна комуникация между молещия и замоления орган, както и с централните органи и с Евроюст, чрез децентрализирана информационна система.

ГЛАВА 5: ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Тази глава съдържа разпоредби относно статистиката, докладването, приемането на делегирани актове, ако е необходимо да се измени приложеното към настоящото предложение удостоверение, уведомленията от държавите членки, връзката на предложението с международни споразумения и договорености, както и преходни разпоредби относно средствата за комуникация между органите, преди задължението за използване на децентрализираната информационна система да започне да се прилага.

Предложение за

РЕГЛАМЕНТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ ПАРЛАМЕНТ И НА СЪВЕТА**относно трансфера на производства по наказателни дела**

ЕВРОПЕЙСКИЯТ ПАРЛАМЕНТ И СЪВЕТЪТ НА ЕВРОПЕЙСКИЯ СЪЮЗ,

като взеха предвид Договора за функционирането на Европейския съюз, и по-специално член 82, параграф 1, букви б) и г) от него,

като взеха предвид предложението на Европейската комисия,

след предаване на проекта на законодателния акт на националните парламенти,

като взеха предвид становището на Европейския икономически и социален комитет⁴⁰,

в съответствие с обикновената законодателна процедура,

като имат предвид, че:

- (1) Съюзът си е поставил за цел да поддържа и развива пространство на свобода, сигурност и правосъдие.
- (2) Програмата от Хага за укрепване на свободата, сигурността и правосъдието в Европейския съюз⁴¹ изисква от държавите членки да разгледат възможностите за концентриране на наказателното преследване при трансгранични многостранни съдебни дела в една държава членка с цел да се повиши неговата ефикасност, като същевременно се гарантира добро правораздаване.
- (3) Програмата от мерки за прилагане на принципа на взаимно признаване на решения по наказателни дела⁴² изисква инструмент, който да дава възможност наказателното производство да бъде прехвърляно в други държави членки.
- (4) Необходимо е съдебното сътрудничество между държавите членки да продължи да се развива, за да се повиши ефикасността и доброто управление на наказателното правосъдие в рамките на общото пространство на свобода, сигурност и правосъдие и да се гарантира, че държавата членка, която е в най-добра позиция, разследва или преследва дадено престъпление. По-специално общите правила за държавите членки относно трансфера на наказателни производства биха могли да спомогнат за предотвратяване на ненужни паралелни наказателни производства в различни държави членки, засягащи едни и същи факти и едно и също лице, които биха могли да доведат до нарушение на принципа *ne bis in idem*. Общите правила биха могли също така да намалят броя на многократните наказателни производства по отношение на едни и същи факти или по отношение на едно и също лице, които се провеждат в различни държави членки. Общите правила имат за цел да се гарантира, че трансфер на наказателно производство може да се осъществи, когато предаването на лице за

⁴⁰ ОВ С [...], [...] г., стр. [...].

⁴¹ ОВ С 53, 3.3.2005 г., стр. 1.

⁴² ОВ С 12, 15.1.2001 г., стр. 10.

целите на наказателно преследване въз основа на европейска заповед за арест⁴³ е забавено или отказано по причини като например, че в другата държава членка е в ход паралелно наказателно производство за същото престъпление, за да може да се избегне безнаказаността на преследваното лице.

- (5) Общите правила за трансфер на наказателните производства също са от съществено значение за ефикасната борба с трансграничната престъпност. Това е особено важно в случай на престъпления, извършени от организирани престъпни групи, като например трафик на наркотици, контрабанда на мигранти, трафик на хора, трафик на огнестрелни оръжия, престъпления против околната среда, киберпрестъпност или изпиране на пари. Наказателното преследване на организирани престъпни групи, които действат в множество държави членки, може да създаде големи трудности за участващите органи. Трансферът на наказателни производства е важен инструмент, който би засилил борбата срещу организирани престъпни групи, действащи в държави членки в целия ЕС.
- (6) За да се гарантира ефективното сътрудничество между молещия и замоления орган във връзка с трансфера на наказателни производства, тези правила следва да бъдат установени с правно обвързващ и пряко приложим акт на Съюза.
- (7) Настоящият регламент следва да се прилага за всички искания, отправени в рамките на наказателно производство. Наказателното производство е самостоятелно понятие на правото на Съюза, тълкувано от Съда на Европейския съюз, независимо от съдебната практика на Европейския съд по правата на човека, като се започне от момента, в който лицата са уведомени от компетентните органи на държава членка, че са заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, до приключването на това производство, което следва да се разбира като окончателното решаване на въпроса дали заподозряното лице или обвиняемият е извършил престъплението, включително, когато е приложимо, постановяването на присъда и приключването на евентуалните процедури по обжалване.
- (8) Рамково решение 2009/948/ПВР⁴⁴ на Съвета има за цел да се предотвратят ситуации, при които едно и също лице е обект на паралелно наказателно производство в различни държави членки за едни и същи факти, което може да доведе до постановяване на окончателно решение по тези производства в две или повече държави членки. Поради това с посоченото решение се установява процедура за преки консултации между компетентните органи на съответните държави членки с цел постигане на консенсус по всяко ефективно решение, насочено към избягване на неблагоприятните последици от подобни паралелни производства и избягване на загубата на време и ресурси на съответните компетентни органи. Когато компетентните органи на засегнатите държави членки решат, след консултации в съответствие с посоченото рамково решение, да съсредоточат производства в една държава членка чрез трансфер на наказателни производства, настоящият регламент следва да се използва за такъв трансфер.

⁴³ Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 г. относно европейската заповед за арест и процедурите за предаване между държавите членки (ОВ L 190, 18.7.2002 г., стр. 1).

⁴⁴ Рамково решение 2009/948/ПВР на Съвета от 30 ноември 2009 г. относно предотвратяване и уреждане на спорове за упражняване на компетентност при наказателни производства (ОВ L 328, 15.12.2009 г., стр. 42).

- (9) Други правни инструменти по наказателноправни въпроси, по-специално инструментите, свързани със специфични видове престъпления, като например Директива (ЕС) 2017/541 на Европейския парламент и на Съвета⁴⁵, Рамково решение 2002/475/ПВР на Съвета⁴⁶ и Рамково решение 2008/841/ПВР на Съвета⁴⁷, включват разпоредби относно факторите, които трябва да се вземат предвид с цел централизиране на производствата в една-единствена държава членка, когато повече от една държава членка може законосъобразно да проведе наказателно преследване въз основа на едни и същи факти. Когато компетентните органи на засегнатите държави членки решат, след консултации в съответствие с посочените правни актове, да централизират производствата в една държава членка чрез трансфер на наказателни производства, настоящият регламент следва да се използва за подобен трансфер.
- (10) Бяха приети няколко правни акта на Съюза относно прилагането на принципа за взаимно признаване на съдебни решения по наказателни дела за изпълнение на присъди в други държави членки, по-специално рамкови решения 2005/214/ПВР⁴⁸, 2008/909/ПВР⁴⁹ и 2008/947/ПВР⁵⁰ на Съвета. Настоящият регламент следва да допълва разпоредбите на тези рамкови решения и следва да се тълкува като незасягащ тяхното прилагане.
- (11) Настоящият регламент не засяга спонтанния обмен на информация, уреден от други актове на правото на Съюза.
- (12) Настоящият регламент не се прилага за решения за преразпределяне, сливане или разделяне на дела, по които Европейската прокуратура е упражнила своята компетентност в съответствие с Регламент (ЕС) 2017/1939 на Съвета⁵¹.
- (13) За целите на настоящия регламент държавите членки следва да определят компетентните органи по начин, който насърчава принципа на пряк контакт между тези органи.
- (14) С оглед на административното предаване и получаване на искания за трансфер на наказателни производства, както и на друга официална кореспонденция, свързана с такива искания, държавите членки могат да определят един или повече централни органи, когато това е необходимо поради структурата на техните вътрешни правни системи. Тези централни органи биха могли също така да предоставят административна подкрепа, да изпълняват координиращи и подпомагащи функции, като по този начин улесняват и насърчават приемането на искания за трансфер на наказателни производства.

⁴⁵ Директива (ЕС) 2017/541 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2017 г. относно борбата с тероризма и за замяна на Рамково решение 2002/475/ПВР на Съвета, и за изменение на Решение 2005/671/ПВР на Съвета (ОВ L 88, 31.3.2017 г., стр. 6).

⁴⁶ Рамково решение 2002/475/ПВР на Съвета от 13 юни 2002 г. относно борбата срещу тероризма (ОВ L 164, 22.6.2002 г., стр. 3).

⁴⁷ Рамково решение 2008/841/ПВР на Съвета от 24 октомври 2008 г. относно борбата с организираната престъпност (ОВ L 300, 11.11.2008 г., стр. 42).

⁴⁸ Рамково решение 2005/214/ПВР на Съвета от 24 февруари 2005 г. относно прилагането на принципа за взаимно признаване на финансови санкции (ОВ L 76, 22.3.2005 г., стр. 16).

⁴⁹ Рамково решение 2008/909/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 г. за прилагане на принципа за взаимно признаване към съдебни решения по наказателни дела, с които се налагат наказания лишаване от свобода или мерки, включващи лишаване от свобода, за целите на тяхното изпълнение в Европейския съюз (ОВ L 327, 5.12.2008 г., стр. 6).

⁵⁰ Рамково решение 2008/947/ПВР на Съвета от 27 ноември 2008 г. за прилагане на принципа на взаимното признаване към съдебни решения и решения за пробация с оглед на надзора върху пробационните мерки и алтернативните санкции (ОВ L 337, 16.12.2008 г., стр. 102).

⁵¹ Регламент (ЕС) 2017/1939 на Съвета от 12 октомври 2017 г. за установяване на засилено сътрудничество за създаване на Европейска прокуратура (EPPO) (ОВ L 283, 31.10.2017 г., стр. 1).

- (15) Някои правни актове на Съюза вече изискват от държавите членки да предприемат необходимите мерки за установяване на компетентност по отношение на конкретни престъпления, като например тези, свързани с терористични дейности⁵² или подправяне на еврото⁵³, в случаите, в които предаването на дадено лице е отказано.
- (16) В настоящия регламент се предвижда компетентност в специфични случаи, за да се гарантира, че за трансфера на наказателно производство в съответствие с настоящия регламент, винаги когато това се изисква от интересите на ефикасното и добро правораздаване, замолената държава може да упражнява компетентност за престъпленията, за които е приложимо правото на молещата държава. Замолената държава следва да има компетентност да разглежда престъпленията, за които се иска трансфер, когато се счита, че тя е в най-добра позиция да проведе наказателното преследване.
- (17) Такава компетентност следва да бъде установена в ситуации, в които замолената държава откаже да предаде заподозряно лице или обвиняем, за който е издадена европейска заповед за арест, и който се намира в замолената държава и е гражданин на тази държава или пребивава в нея, когато отказът се основава на конкретни основания, посочени в настоящия регламент. Замолената държава следва също така да има компетентност, когато престъплението поражда последици или причинява вреди главно в замолената държава. Вредата следва да се взема предвид, когато тя е част от състава на престъплението, в съответствие с правото на замолената държава. Замолената държава следва също така да има компетентност, когато в нея вече е в ход наказателно производство срещу същото заподозряно лице или обвиняем по отношение на други факти, така че цялата престъпна дейност на това лице да може да бъде съдена в рамките едно-единствено наказателно производство, или когато в тази държава е в ход наказателно производство срещу други лица по отношение на същите или свързани факти, което по-специално може да е от значение за съсредоточаването на разследването и наказателното преследване на престъпна организация в една държава членка. И в двата случая заподозряното лице или обвиняемият в наказателното производство, което се прехвърля, следва да бъде гражданин на замолената държава или да пребивава в нея.
- (18) За да се изпълни целта на настоящия регламент и да се предотвратят конфликти на компетентност, като се обърне специално внимание на онези държави членки, в които правните системи — или наказателното преследване на определени престъпления — се основават на задължително наказателно преследване, молещата държава, когато отправя искане за трансфер на наказателно производство, следва да се откаже от своята компетентност при наказателното преследване на съответното лице за престъплението, за което се иска прехвърлянето. Въз основа на това компетентните органи на молещата държава следва да могат да прекратят наказателното производство, образувано пред тях в полза на държавата членка, за която е установено, че е в по-добра позиция да проведе наказателното преследване, дори когато в съответствие с националното

⁵² Директива (ЕС) 2017/541 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2017 г. относно борбата с тероризма и за замяна на Рамково решение 2002/475/ПВР на Съвета, и за изменение на Решение 2005/671/ПВР на Съвета (ОВ L 88, 31.3.2017 г., стр. 6).

⁵³ Директива 2014/62/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 15 май 2014 г. относно защитата по наказателноправен ред на еврото и на другите парични знаци срещу подправяне и за замяна на Рамково решение 2000/383/ПВР на Съвета (ОВ L 151, 21.5.2014 г., стр. 1)

право те биха били длъжни да проведат наказателно преследване. Този отказ от компетентност не следва да засяга разпоредбите относно последиците от трансфера на наказателни производства в молещата държава, предвидени в настоящия регламент.

- (19) Настоящият регламент зачита основните права и съблюдава принципите, признати в Хартата на основните права на Европейския съюз („Хартата“) и в Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи.
- (20) Настоящият регламент не засяга процесуалните права, установени в актове от правото на Съюза, като например Хартата, директиви 2010/64/ЕС⁵⁴, 2012/13/ЕС⁵⁵, 2013/48/ЕС⁵⁶, (ЕС) 2016/343⁵⁷, (ЕС) 2016/800⁵⁸ и (ЕС) 2016/1919⁵⁹ за процесуалните права.
- (21) Държавите членки следва да гарантират, че при прилагането на настоящия регламент се вземат предвид нуждите на уязвимите лица. Съгласно препоръка на Комисията 2013/С 378/02⁶⁰ за уязвими заподозрени или обвиняеми лица следва да се считат всички заподозрени или обвиняеми лица, които не са в състояние да разбират или да участват ефективно в наказателното производство поради възрастта си, психическото или физическото си състояние или уврежданията си.
- (22) По същия начин държавите членки следва да гарантират, че при прилагането на настоящия регламент процесуалните права на заподозрените и обвиняемите, които са обект на предварително задържане, се вземат предвид в съответствие с препоръка на Комисията C(2022) 8987 final⁶¹.
- (23) Настоящият регламент не следва да налага задължение за искане на трансфер на наказателно производство. Когато преценява дали следва да бъде отправено искане за трансфер на наказателно производство, молещият орган следва да провери дали такъв трансфер е необходим и целесъобразен. Тази оценка следва

⁵⁴ Директива 2010/64/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 20 октомври 2010 г. относно правото на устен и писмен превод в наказателното производство (ОВ L 280, 26.10.2010 г., стр. 1).

⁵⁵ Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 г. относно правото на информация в наказателното производство (ОВ L 142, 1.6.2012 г., стр. 1).

⁵⁶ Директива 2013/48/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 октомври 2013 г. относно правото на достъп до адвокат в наказателното производство и в производството по европейска заповед за арест и относно правото на уведомяване на трето лице при задържане и на осъществяване на връзка с трети лица и консулски органи през периода на задържане (ОВ L 294, 6.11.2013 г., стр. 1).

⁵⁷ Директива (ЕС) 2016/343 на Европейския парламент и на Съвета от 9 март 2016 г. относно укрепването на някои аспекти на презумпцията за невинност и на правото на лицата да присъстват на съдебния процес в наказателното производство (ОВ L 65, 11.3.2016 г., стр. 1).

⁵⁸ Директива (ЕС) 2016/800 на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2016 г. относно процесуалните гаранции за децата, които са заподозрени или обвиняеми в рамките на наказателното производство (ОВ L 132, 21.5.2016 г., стр. 1).

⁵⁹ Директива (ЕС) 2016/1919 на Европейския парламент и на Съвета от 26 октомври 2016 г. относно правната помощ за заподозрени и обвиняеми в рамките на наказателното производство и за искани за предаване лица в рамките на производството по европейска заповед за арест (ОВ L 297, 4.11.2016 г., стр. 1).

⁶⁰ Препоръка на Комисията от 27 ноември 2013 г. относно процесуалните гаранции за уязвимите лица, заподозрени или обвиняеми по наказателни производства (2013/С 378/02) (ОВ С 378, 24.12.2013 г., стр. 8).

⁶¹ Препоръка на Комисията от 8 декември 2022 г. относно процесуалните права на заподозрените и обвиняемите, които са обект на предварително задържане, и относно материалните условия на задържане, C(2022) 8987 final.

да се извършва за всеки отделен случай, за да се определи държавата членка, която е в най-добра позиция да преследва въпросното престъпление.

- (24) Когато преценява дали дадено искане за трансфер на наказателно производство е обосновано, молещият орган следва да вземе предвид няколко критерия, чийто приоритет и тежест следва да се основават на фактите и обстоятелствата по всеки отделен случай. Всички имащи отношение фактори следва да се разглеждат в интерес на правосъдието. Например, когато престъплението е извършено изцяло или частично на територията на замолената държава или повечето от последиците или вредите, причинени от престъплението, са претърпени на територията на замолената държава, може да се счита, че тази държава е в по-добра позиция да проведе наказателно преследване, като се има предвид, че доказателствата, които трябва да бъдат събрани, като например свидетелски показания, показания на жертви или становища на вещи лица, се намират в замолената държава и съответно могат да бъдат събрани по-лесно, ако наказателното производство бъде прехвърлено. Освен това започването на последващо производство за обезщетение за вреди в замолената държава би било улеснено, ако първоначалното производство за установяване на наказателната отговорност е било проведено в същата държава членка. По подобен начин, ако по-голямата част от доказателствата се намират в замолената държава, трансферът на наказателното производство може да улесни събирането и последващата допустимост на доказателствата, събрани в съответствие със законодателството на замолената държава.
- (25) Когато заподозряното лице или обвиняемият е гражданин на замолената държава или пребивава в нея, трансферът на наказателно производство може да бъде оправдан с цел да се гарантира правото на заподозрения или обвиняемия да присъства на съдебния процес в съответствие с Директива (ЕС) 2016/343. Аналогично, когато по-голямата част от жертвите са граждани на замолената държава или пребивават в нея, трансферът може да бъде оправдан, за да се даде възможност на жертвите лесно да участват в наказателното производство и да бъдат ефективно разпитани като свидетели по време на производството. В случаите, в които предаването на заподозряно лице или обвиняем, за който е издадена европейска заповед за арест, е отказано в замолената държава на основанията, посочени в настоящия регламент, трансферът може да бъде оправдан и когато това лице се намира в замолената държава, без да е неин гражданин или да пребивава в нея.
- (26) Молещият орган следва да прецени въз основа на материалите, с които разполага, дали са налице разумни основания да се смята, че заподозряното лице, обвиняемият или жертвата пребивават в замолената държава. Когато е налице само ограничена информация, такава оценка може също така да бъде предмет на консултации между молещия и замоления орган. От значение могат да бъдат различни обективни обстоятелства, които биха могли да сочат, че съответното лице е установило или има намерение да установи обичайния център на своите интереси в определена държава членка. Биха могли да съществуват основателни причини да се счита, че дадено лице пребивава в замолената държава, по-специално когато лицето е регистрирано като пребиваващо в тази държава, като притежава лична карта, разрешение за пребиваване или регистрация в официален регистър на пребиваващите лица. Когато това лице не е регистрирано в замолената държава, за пребиваването може да се съди от факта, че дадено лице е изразило намерението си да се установи в тази държава членка или е придобило, след продължителен период на присъствие в тази държава членка, определени връзки с нея, които са сходни с

тези, произтичащи от установяването на официално пребиваване в тази държава членка. За да се определи дали в конкретен случай между съответното лице и замолената държава са налице достатъчни връзки, които дават основание да се смята, че лицето пребивава в тази държава, следва да се вземат предвид различни обективни обстоятелства, характеризиращи положението на това лице, сред които по-специално са продължителността, естеството и условията на присъствието му в замолената държава или семейните или икономическите връзки, които това лице има със замолената държава. Регистрирано превозно средство, регистрация на телефонен номер, банкова сметка, фактът, че престоят на лицето в замолената държава е бил непрекъснат или други обективни фактори могат да бъдат от значение, за да се определи дали са налице основателни причини да се счита, че съответното лице пребивава в замолената държава. Краткосрочно посещение, ваканционен престой, включително във ваканционен дом, или подобен престой в замолената държава без допълнителна съществена връзка не следва да са достатъчни, за да се установи пребиваване в тази държава членка. От друга страна, непрекъснат престой от най-малко три месеца в повечето случаи следва да се счита за достатъчен, за да се установи пребиваване.

- (27) Трансфер на наказателно производство може да бъде оправдан и когато има висящо наказателно производство в замолената държава по отношение на същите или други факти срещу заподозряното лице или обвиняемия или когато има висящо наказателно производство в замолената държава по отношение на същите или свързани факти срещу други лица, например в случаи на наказателно преследване на трансгранични престъпни организации, когато различни съобвиняеми могат да бъдат преследвани в различни държави членки. Освен това, ако заподозряното лице или обвиняемият изтърпява или предстои да изтърпи присъда, включваща лишаване от свобода в замолената държава за друго престъпление, трансферът на наказателното производство може да бъде оправдан, за да се гарантира правото на осъденото лице да присъства на съдебния процес, за който се иска трансфер на наказателно производство, докато изтърпява наказанието в замолената държава. Освен това молещите органи следва надлежно да обмислят дали трансферът на наказателното производство би могъл да засили целта за социална реинтеграция на съответното лице, в случай че присъдата бъде изпълнена в замолената държава: за тази цел следва да се вземе предвид връзката на лицето със замолената държава, независимо дали считат, че това е мястото на семейните, езиковите, културните, социалните или икономическите връзки с замолената държава.
- (28) Когато иска трансфер на наказателно производство, молещият орган следва да вземе предвид възможностите за получаване на доказателства от други държави членки чрез съществуващите инструменти за взаимно признаване на съдебни решения, като например Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета⁶², и за правна взаимопомощ, когато е приложимо, преди да разгледа възможността за трансфер на наказателно производство единствено на основание, че по-голямата част от доказателствата се намират в замолената държава.
- (29) Заподозрените лица, обвиняемите или жертвите следва да имат възможността да поискат отнасящото се до тях наказателно производство да бъде прехвърлено в друга държава членка. Тези искания обаче не следва да налагат задължение на молещия или замоления орган да иска или да прехвърля наказателно производство. Ако органите узнаят за паралелно наказателно производство въз

⁶² Директива 2014/41/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 г. относно Европейска заповед за разследване по наказателноправни въпроси, ОВ L 130, 1.5.2014 г., стр. 1.

основа на искане за трансфер, подадено от заподозряното лице или обвиняемия, или от жертвата, или от адвокат от тяхно име, тогава те са длъжни да се консултират помежду си в съответствие с Рамково решение 2009/948/ПВР.

- (30) Молещият орган следва да информира във възможно най-кратък срок заподозряното лице или обвиняемия за планирания трансфер и следва да предвиди възможността това лице да изрази становището си устно или писмено в съответствие с приложимото национално право, за да се даде възможност на органите да вземат предвид законните му интереси, преди да отправят искане за трансфер. Когато преценява законния интерес на заподозряното лице или обвиняемия да бъдат информирани за планирания трансфер, молещият орган следва да вземе предвид необходимостта да се гарантира поверителността на разследването и риска от накърняване на наказателното производство в ущърб на това лице, например когато това е необходимо за защита на важен обществен интерес, като например в случаите, когато тази информация би могла да навреди на текущи разследвания под прикритие или да навреди сериозно на националната сигурност на държавата членка, в която е образувано наказателното производство. Когато молещият орган не може да установи местонахождението на заподозряното лице или обвиняемия, въпреки че е положил разумни усилия, задължението за информиране на това лице следва да се прилага от момента, в който тези обстоятелства се променят.
- (31) При прилагането на настоящия регламент следва да се вземат предвид правата на жертвите, определени в Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета⁶³. Настоящият регламент не следва да се тълкува като възпрепятстващ държавите членки да предоставят на жертвите по-широки права съгласно националното право от предвидените в правото на Съюза.
- (32) Когато взема решение за трансфер на наказателно производство, молещият орган следва надлежно да отчита законните интереси на жертвите, включително тяхната защита, и да преценява дали прехвърлянето на наказателното производство може да навреди на жертвата да упражни ефективно правата си в съответното наказателно производство. Това включва например възможността и договореностите, с които разполагат жертвите, да свидетелстват по време на съдебния процес в замолената държава, ако тя не е държавата членка, в която пребивават. Освен това следва да се обмисли възможността жертвите да получават и предоставят доказателства, например от свидетели и експерти, да предявяват иски за обезщетение или да се възползват от програми за защита на свидетелите в замолената държава. Правото на обезщетение на жертвите следва да не бъде накърнявано от трансфера на наказателното производство. Настоящият регламент не следва да засяга правилата относно обезщетяването и реституцията на имущество на жертвите в националните производства.
- (33) Когато е необходимо да се гарантира, че защитата, предоставена на жертвата в молещата държава, продължава в замолената държава, компетентните органи в молещата държава следва да обмислят издаването на европейска заповед за защита

⁶³

Директива 2012/29/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 25 октомври 2012 г. за установяване на минимални стандарти за правата, подкрепата и защитата на жертвите на престъпления и за замяна на Рамково решение 2001/220/ПВР на Съвета (ОВ L 315, 14.11.2012 г., стр. 57).

в съответствие с Регламент (ЕС) № 606/2013 на Европейския парламент и на Съвета⁶⁴ или Директива 2011/99/ЕС на Европейския парламент и на Съвета⁶⁵.

- (34) Замолената държава следва да осигури достъп до ефективни правни средства за защита на заподозрените лица и обвиняемите, както и на жертвите, срещу решението за приемане на трансфера на наказателно производство в съответствие с член 47 от Хартата и процедурите, приложими съгласно националното право, когато техните права са засегнати неблагоприятно при прилагането на настоящия регламент.
- (35) Правилното прилагане на настоящия регламент предполага комуникация между участващите молещи и замолени органи, които следва да бъдат насърчавани да се консултират помежду си, когато това е целесъобразно, за улесняване на гладкото и ефикасно прилагане на настоящия регламент, пряко или, когато е целесъобразно, чрез Агенцията на Европейския съюз за сътрудничество в областта на наказателното правосъдие (Евроюст).
- (36) Молещият орган следва да се консултира със замоления орган преди отправянето на искане за трансфер на наказателно производство, когато това е необходимо, по-специално за да се определи дали трансферът на наказателното производство би обслужвал интересите на ефикасното и добро правораздаване, както и дали е вероятно замоленият орган да се позове на едно от основанията за отказ съгласно настоящия регламент.
- (37) При предаването на искане за трансфер на наказателно производство молещият орган следва да предостави фактологически точна и ясна информация относно обстоятелствата и условията, на които се основава искането, както и всякакви други подкрепящи документи, за да се даде възможност на замоления орган да вземе информирано решение относно трансфера на наказателното производство.
- (38) Докато замоленият орган не вземе решение да даде съгласие за трансфер на наказателно производство, молещият орган следва да може да оттегли искането, например когато узнае за допълнителни елементи, поради които трансферът вече не изглежда оправдан.
- (39) Замоленият орган следва да информира молещия орган за мотивираното си решение дали да даде съгласие за трансфера на наказателното производство без излишно забавяне и не по-късно от 60 дни след получаване на искането за трансфер на наказателното производство. В конкретни случаи, когато не е възможно замоленият орган да спази този срок, например ако счита, че е необходима допълнителна информация, срокът може да бъде удължен само с още 30 дни, за да се избегнат прекомерни забавяния.
- (40) Трансферът на наказателно производство не следва да бъде отказван на основания, различни от предвидените в настоящия регламент. За да може да се даде съгласие за трансфер на наказателно производство, в замолената държава следва да бъде възможно наказателното преследване на фактите в основата на наказателното производство, което е предмет на трансфера. Замоленият орган не следва да даде съгласие за трансфера на наказателно производство, когато деянието, за което се

⁶⁴ Регламент (ЕС) № 606/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 12 юни 2013 г. относно взаимното признаване на мерки за осигуряване на защита по граждански дела (ОВ L 181, 29.6.2013 г., стр. 4).

⁶⁵ Директива 2011/99/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 13 декември 2011 г. относно европейската заповед за защита (ОВ L 338, 21.12.2011 г., стр. 2).

иска трансфер, не е престъпление в замолената държава или когато замолената държава не е компетентна по отношение на това престъпление, освен ако не упражнява компетентност, предвидена в настоящия регламент. Освен това трансферът на наказателното производство не следва да се приема в случай на други пречки пред наказателното преследване в замолената държава. Замоленият орган следва също така да може да откаже трансфер на наказателно производство, ако заподозряното лице или обвиняемият се ползва от имунитет или привилегия в съответствие с правото на замолената държава, например по отношение на определени категории лица (като дипломати) или при специално защитени отношения (като например адвокатската тайна), или ако замоленият орган счита, че подобен трансфер не е оправдан от съображения за ефикасност и добро правораздаване, например защото не е изпълнен нито един от критериите за искане на трансфер на наказателно производство или ако удостоверението за искане за трансфер е непълно или неправилно попълнено от молещия орган, като по този начин замоленият орган не разполага с необходимата информация, за да прецени обосноваността на искането за трансфер на наказателното производство.

- (41) Принципът *ne bis in idem*, установен в членове 54—58 от Конвенцията за прилагане на Споразумението от Шенген⁶⁶ и в член 50 от Хартата, както се тълкува от Съда на Европейския съюз, е основен принцип на наказателното право, съгласно който обвиняемият не следва да бъде съден или наказван повторно в наказателно производство за престъплението, за което вече е бил оправдан или осъден с окончателно съдебно решение. Поради това замоленият орган следва да откаже трансфера на наказателното производство, ако прехвърлянето му би противоречало на този принцип.
- (42) Преди да реши да отхвърли искане за трансфер на наказателно производство въз основа на някое от основанията за отказ, замоленият орган следва да се консултира с молещия орган, за да получи необходимата допълнителна информация.
- (43) Даването на съгласие за трансфер на наказателно производство от замоления орган следва да доведе до спирането или прекратяването на наказателното производство в молещата държава, за да се избегне дублиране на мерки в молещата и замолената държава. Това не следва да засяга процесуално-следствените или други процесуални мерки, които може да са необходими за изпълнение на решения, основани на инструменти за взаимно признаване, или за изпълнение на искания за правна взаимопомощ, свързани с производството, предмет на трансфера. Понятието „процесуално-следствени или други процесуални мерки“ следва да се тълкува широко и да включва не само всяка мярка за целите на събирането на доказателства, но и всяко процесуално действие, налагащо мярка за неотклонение задържане под стража или други временни мерки. За да се избегнат злоупотреби с обжалванията и да се гарантира, че наказателното производство не се спира за продължителен период от време, ако в замолената държава е използвано правно средство за защита със суспензивно действие, наказателното производство не следва да бъде спирано или прекратявано в молещата държава, докато не бъде взето решение относно средството за правна защита.

⁶⁶

Конвенция за прилагане на Споразумението от Шенген от 14 юни 1985 г. между правителствата на държавите от Икономическия съюз Бенелюкс, Федерална република Германия и Френската република за постепенното премахване на контрола по техните общи граници (ОВ L 239, 22.9.2000 г., стр. 19).

- (44) Настоящият регламент не следва да представлява правно основание за задържане на лице с цел физическото му прехвърляне в замолената държава, за да може последната да образува наказателно производство срещу това лице.
- (45) Замоленият орган следва да информира писмено молещия орган за всяко решение, постановено в края на наказателното производство в замолената държава. Рамково решение 2009/948/ПВР налага подобно задължение, когато е постигнато споразумение относно съсредоточаването на производства в една държава членка. Когато замоленият орган реши да прекрати наказателното производство, свързано с фактите, на които се основава искането за трансфер, той следва да включи и причините за това прекратяване.
- (46) Ако замоленият орган реши да прекрати наказателното производство, свързано с фактите, на които се основава искането за трансфер, молещият орган може да продължи или да възобнови наказателното производство, когато това не би довело до нарушение на принципа *ne bis in idem*, т.е. когато това решение не възпрепятства окончателно по-нататъшно наказателно преследване съгласно правото на замолената държава и следователно изключва образуването на ново производство за същите деяния в тази държава. Жертвите следва да имат възможността да започнат или да поискат възобновяване на наказателното производство в молещата държава в съответствие с националното законодателство на тази държава, при условие че това не води до нарушение на принципа *ne bis in idem*.
- (47) След като наказателното производство бъде прехвърлено в съответствие с настоящия регламент, замоленият орган следва да прилага съответното си национално право и процедури. Нищо в настоящия регламент не следва да се тълкува като намеса в преценката на прокуратурата, предвидена в националното право.
- (48) Замолената държава следва да прилага националното си право, за да определи наказанието, приложимо за въпросното престъпление. В случаите, когато престъплението е извършено на територията на молещата държава, замолените органи могат да вземат предвид при определянето на присъдата максималната присъда, предвидена в правото на молещата държава, когато това е в полза на обвиняемия и в съответствие с правото на замолената държава. Това следва да се вземе предвид в случаите, когато трансферът на наказателно производство би довел до прилагането в замолената държава на присъда, по-висока от максималната присъда, предвидена в молещата държава за същото престъпление, с цел да се гарантира степен на правна сигурност и предвидимост на приложимото право за съответните заподозрени лица или обвиняеми. Максималният размер на присъдата, предвидена в правото на молещата държава, следва винаги да се взема предвид, когато компетентността на замолената държава се основава изключително на настоящия регламент.
- (49) Държавите членки не следва да могат да претендират помежду си за обезщетение за разходите, произтичащи от прилагането на настоящия регламент. Когато обаче молещата държава е направила големи или извънредни разходи, свързани с превода на документите по делото, които трябва да бъдат предадени на замолената държава, замоленият орган следва да вземе предвид предложение от молещия орган за споделяне на разходите.
- (50) Използването на стандартизирано удостоверение, преведено на всички официални езици на Съюза, би улеснило сътрудничеството и обмена на

информация между молещия и замоления орган, което ще им позволи да вземат решение по искането за трансфер по-бързо и ефективно. Това също така намалява разходите за превод и допринася за по-високо качество на исканията.

- (51) Удостоверението следва да включва само личните данни, необходими за улесняване на вземането на решение по искането от замоления орган. Удостоверението следва да съдържа индикация за категориите лични данни, като например дали свързаното лице е заподозряно лице, обвиняем или жертва, както и специфичните полета за всяка от тези категории.
- (52) За да се отговори ефективно на евентуалната необходимост от подобрене по отношение на удостоверението, което ще се използва при искане на трансфер на наказателно производство, на Комисията следва да бъде делегирано правомощието да приема актове в съответствие с член 290 от Договора за функционирането на Европейския съюз за изменение на приложението към настоящия регламент. От особена важност е по време на подготвителната си работа Комисията да проведе подходящи консултации, включително на експертно равнище, и тези консултации да бъдат проведени в съответствие с принципите, заложи в Междунституционалното споразумение за по-добро законотворчество от 13 април 2016 г.⁶⁷ По-специално, с цел осигуряване на равно участие при подготовката на делегираните актове, Европейският парламент и Съветът получават всички документи едновременно с експертите от държавите членки, като техните експерти получават систематично достъп до заседанията на експертните групи на Комисията, занимаващи се с подготовката на делегираните актове.
- (53) За да се гарантира бърз, пряк, оперативно съвместим, надежден и сигурен обмен на данни по случаи, комуникацията съгласно настоящия регламент между молещия и замоления орган и с участието на централните органи, когато държава членка е определила централен орган, както и с Евроюст, следва по правило да се осъществява чрез децентрализираната информационна система по смисъла на Регламент (ЕС).../... [Регламента относно цифровизацията]⁶⁸. По-специално децентрализираната информационна система следва по правило да се използва за обмена на удостоверението и на всяка друга имаща отношение информация и документи, както и за всякаква друга комуникация между органите съгласно настоящия регламент. В случаите, когато се прилага едно или повече от изключенията, посочени в Регламент (ЕС).../... [Регламента относно цифровизацията], и по-специално, когато използването на децентрализираната информационна система не е възможно или подходящо, може да се използват други средства за комуникация, както е посочено в посочения регламент.
- (54) Държавите членки могат да използват софтуер, разработен от Комисията (образец на софтуерно приложение за свързване), вместо национална информационна система. Този образец на софтуерно приложение за свързване следва да се основава на модулна конфигурация, което означава, че софтуерът се опакова и доставя отделно от компонентите на e-CODEX, необходими за свързването му с децентрализираната информационна система. Тази структура следва да даде възможност на държавите членки да използват или да

⁶⁷ ОВ L 123, 12.5.2016 г., стр. 13.

⁶⁸ Регламент (ЕС) [...] на Европейския парламент и на Съвета относно цифровизацията на съдебното сътрудничество и на достъпа до правосъдие по трансгранични гражданскоправни, търговскоправни и наказателноправни въпроси и за изменение на определени актове в областта на съдебното сътрудничество (ОВ L ...).

усъвършенстват своите съществуващи национални инфраструктури за съдебна комуникация за целите на трансграничната употреба.

- (55) Комисията следва да отговаря за създаването, поддръжката и разработването на този образец на софтуерно приложение за свързване. Комисията следва да проектира, разработи и поддържа образца на софтуерно приложение за свързване по начин, който позволява на администраторите да гарантират спазването на изискванията и принципите за защита на данните, установени в регламенти (ЕС) 2018/1725⁶⁹ и (ЕС) 2016/679⁷⁰ на Европейския парламент и на Съвета и Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета⁷¹, по-специално задълженията за защита на данните на етапа на проектирането и по подразбиране, както и за високо ниво на киберсигурност. Образецът на софтуерно приложение за свързване следва също така да включва подходящи технически мерки и да дава възможност за приемане на организационните мерки, необходими за осигуряване на подходящо ниво на сигурност и оперативна съвместимост, като се има предвид, че могат да се обменят и специални категории данни. Комисията не обработва лични данни в контекста на създаването, поддръжката и разработването на този образец на софтуерно приложение за свързване.
- (56) Образецът на софтуерно приложение за свързване, разработен от Комисията като поддържаща система, следва да събира по програмиран начин статистическите данни, необходими за целите на наблюдението, а тези данни следва да бъдат предавани на Комисията. Когато държавите членки изберат да използват национална информационна система вместо образца на софтуерното приложение за свързване, разработен от Комисията, посочената система може да бъде оборудвана да събира по програмиран начин такива данни и в такъв случай тези данни следва да бъдат предавани на Комисията. Конекторът на e-CODEX би могъл също така да бъде оборудван с функция, позволяваща извличане на съответните статистически данни.
- (57) За да се гарантират еднакви условия за прилагането на настоящия регламент, на Комисията следва да бъдат предоставени изпълнителни правомощия за установяване на децентрализирана информационна система. Тези правомощия следва да бъдат упражнявани в съответствие с Регламент (ЕС) № 182/2011 на Европейския парламент и на Съвета⁷².

⁶⁹ Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите, органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 21.11.2018 г., стр. 39).

⁷⁰ Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните) (ОВ L 119, 4.5.2016 г., стр. 1).

⁷¹ Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания и относно свободното движение на такива данни, и за отмяна на Рамково решение 2008/977/ПВР на Съвета (ОВ L 119, 4.5.2016 г., стр. 89).

⁷² Регламент (ЕС) № 182/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 г. за установяване на общите правила и принципи относно реда и условията за контрол от страна на държавите-членки върху упражняването на изпълнителните правомощия от страна на Комисията (ОВ L 55, 28.2.2011 г., стр. 13).

- (58) Настоящият регламент следва да създаде правното основание за обмена на лични данни между държавите членки за целите на трансфера на наказателни производства в съответствие с член 8 и член 10, буква а) от Директива (ЕС) 2016/680. Всеки друг аспект обаче, като например срока за запазване на личните данни, получени от молещия орган, обработването на лични данни от молещия и замоления орган, следва да се урежда от националното законодателство на държавите членки, прието съгласно Директива (ЕС) 2016/680. Молещият и замоленият орган следва да се считат за администратори на лични данни по отношение на обработването на личните данни съгласно горепосочената директива. Централните органи предоставят административна подкрепа на молещия и замоления орган и, доколкото обработват лични данни от името на тези администратори на лични данни, те следва да се считат за обработващи лични данни на съответния администратор. По отношение на обработването на лични данни от Евроюст Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета следва да се прилага в контекста на настоящия регламент, без да се засягат специалните правила за защита на данните, предвидени в Регламент (ЕС) 2018/1727 на Европейския парламент и на Съвета⁷³.
- (59) Тъй като целта на настоящия регламент, а именно регламентирането на трансфера на наказателни производства, не може да бъде постигната в достатъчна степен от държавите членки, а поради своя мащаб и ефект може да бъде постигната по-добре на равнището на Съюза, Съюзът може да приеме мерки, в съответствие с принципа на субсидиарност, уреден в член 5 от Договора за Европейския съюз. В съответствие с принципа на пропорционалност, установен в същия член, настоящият регламент не надхвърля необходимото за постигането на тази цел.
- (60) [В съответствие с член 3 от Протокол № 21 относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия по отношение на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз, [с писмо от г.] Ирландия е нотифицирала желанието си да участва в приемането и прилагането на настоящия регламент.] ИЛИ [В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 21 относно позицията на Обединеното кралство и Ирландия по отношение на пространството на свобода, сигурност и правосъдие, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз и без да се засяга член 4 от посочения протокол, Ирландия не участва в приемането на настоящия регламент и не е обвързана от него, нито от неговото прилагане.]
- (61) В съответствие с членове 1 и 2 от Протокол № 22 относно позицията на Дания, приложен към Договора за Европейския съюз и към Договора за функционирането на Европейския съюз, Дания не участва в приемането на настоящия регламент и не е обвързана от него, нито от неговото прилагане.
- (62) В съответствие с член 42, параграф 1 от Регламент (ЕС) № 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета⁷⁴ беше проведена консултация с Европейския надзорен орган по защита на данните, който представи становище на [...],

⁷³ Регламент (ЕС) 2018/1727 на Европейския парламент и на Съвета от 14 ноември 2018 г. относно Агенцията на Европейския съюз за сътрудничество в областта на наказателното правосъдие (Евроюст) и за замяна и отмяна на Решение 2002/187/ПВР на Съвета, PE/37/2018/REV/1 (ОВ L 295, 21.11.2018 г., стр. 138).

⁷⁴ Регламент (ЕС) 2018/1725 на Европейския парламент и на Съвета от 23 октомври 2018 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от институциите,

ПРИЕХА НАСТОЯЩИЯ РЕГЛАМЕНТ:

Глава 1

Общи разпоредби

Член 1

Предмет

1. С настоящия регламент се определят правилата относно трансфера на наказателни производства между държавите членки с оглед подобряване на ефикасното и добро правораздаване в рамките на общото пространство на свобода, сигурност и правосъдие.
2. Настоящият регламент се прилага във всички случаи на трансфер на наказателно производство в Съюза от момента, в който дадено лице е идентифицирано като заподозряно лице.
3. Настоящият регламент не води до изменение на задължението за спазване на основните права и правни принципи, заложиени в член 6 от Договора за Европейския съюз.

Член 2

Определения

За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

- (1) „молеща държава“ означава държава членка, в която е издадено искане за трансфер на наказателно производство;
- (2) „замолена държава“ означава държава членка, на която се предава искане за трансфер на наказателно производство с цел поемане на наказателното производство;
- (3) „молещ орган“ означава:
 - а) съдия, съд, съдия-следовател или прокурор, компетентен по разглежданото дело; или
 - б) друг компетентен орган, определен от молещата държава, който в съответния случай действа в качеството си на разследващ орган в наказателното производство и е компетентен да поиска трансфер на наказателно производство в съответствие с националното право. Освен това, преди искането за трансфер на наказателно производство да бъде предадено на замоления орган, то се валидира от съдия, съд, съдия-следовател или прокурор в молещата държава след проверка на съответствието му с условията за отправяне на такова искане съгласно настоящия регламент. Когато искането за трансфер на наказателно производство е валидирано от съдия, съд, съдия-следовател или прокурор, този орган може също да се счита за молещ орган за целите на предаването на искането;
- (4) „замолен орган“ означава съдия, съд, съдия-следовател или прокурор, които са компетентни да вземат решение дали да приемат трансфер на наказателно

органите, службите и агенциите на Съюза и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Регламент (ЕО) № 45/2001 и Решение № 1247/2002/ЕО (ОВ L 295, 21.11.2018 г., стр. 39).

производство в съответствие с член 12 и да предприемат всички мерки, предвидени в националното право на тяхната държава;

- (5) „децентрализирана информационна система“ означава информационна система съгласно определението в член 2, точка 4 от Регламент (ЕС).../... [Регламент относно цифровизацията];
- (6) „жертва“ означава жертва по смисъла на член 2, параграф 1, буква а) от Директива 2012/29/ЕС.

Член 3

Компетентност

1. За целите на настоящия регламент замолената държава е компетентна по отношение на всяко престъпление, за което се прилага правото на молещата държава, в случаите, когато:
 - а) тя отказва да предаде заподозряно лице или обвиняем, който се намира и е гражданин на замолената държава или пребивава в нея, на основание член 4, параграф 7, буква б) от Рамково решение 2002/584/ПВР;
 - б) тя отказва да предаде заподозряно лице или обвиняем, за когото е издадена европейска заповед за арест, който се намира и е гражданин на замолената държава или пребивава в нея, ако установи, че в изключителни случаи съществуват сериозни основания да се счита, въз основа на конкретни и обективни доказателства, че при конкретните обстоятелства по случая предаването би довело до явно нарушение на съответно основно право, установено в член 6 от Договора за Европейския съюз и Хартата;
 - в) повечето от последиците от престъплението или значителна част от вредата, която е част от съставните елементи на престъплението, са настъпили на територията на замолената държава;
 - г) в замолената държава има висящо наказателно производство срещу заподозряното лице или обвиняемия във връзка с други факти и заподозряното лице или обвиняемият е гражданин или пребиваващ в замолената държава;
 - д) в замолената държава има висящо наказателно производство по отношение на същите или отчасти на същите факти срещу други лица и заподозряното лице или обвиняемият в наказателното производство е гражданин или пребиваващ в замолената държава;
2. Компетентността, установена от замолената държава изключително по силата на параграф 1, може да се упражнява само въз основа на искане за трансфер на наказателно производство.

Член 4

Отказ, спиране или прекратяване на наказателното производство

Всяка държава членка, която съгласно националното си право е компетентна да извърши наказателно преследване на престъпление, може, за целите на прилагането на настоящия регламент, да се откаже, спре или прекрати наказателното производство срещу заподозряно лице или обвиняем, за да се даде възможност за трансфер на наказателното производство за това престъпление към замолената държава.

ГЛАВА 2

ТРАНСФЕР НА НАКАЗАТЕЛНИ ПРОИЗВОДСТВА

Член 5

Критерии, въз основа на които да се иска трансфер на наказателно производство

1. Искане за трансфер на наказателно производство може да бъде отправено само когато молещият орган счита, че целта за ефикасно и добро правораздаване би била по-добре постигната чрез провеждане на съответното наказателно производство в друга държава членка.
2. Молещият орган взема предвид по-специално следните критерии:
 - а) престъплението е извършено изцяло или частично на територията на замолената държава или повечето от последиците или значителна част от вредите, причинени от престъплението, са настъпили на територията на замолената държава;
 - б) заподозряното лице или обвиняемият е гражданин на замолената държава или пребивава в нея;
 - в) заподозряното лице или обвиняемият се намира в замолената държава и тази държава отказва да предаде това лице на молещата държава въз основа на член 4, параграф 2 от Рамково решение 2002/584/ПВР или въз основа на член 4, параграф 3 от него, когато отказът не се основава на окончателно съдебно решение, постановено по отношение на същото лице за същото престъпление, което възпрепятства по-нататъшното наказателно производство, или въз основа на член 4, параграф 7 от посоченото рамково решение;
 - г) заподозряното лице или обвиняемият се намира в замолената държава и тази държава отказва да предаде горепосоченото лице, за което е издадена европейска заповед за арест, ако установи, че в изключителни случаи съществуват сериозни основания да се счита, въз основа на конкретни и обективни доказателства, че при конкретните обстоятелства по случая предаването би довело до явно нарушение на съответно основно право, установено в член 6 от Договора за Европейския съюз и Хартата;
 - д) по-голямата част от доказателствата, свързани с разследването, се намират в замолената държава или по-голямата част от свидетелите по делото пребивават в замолената държава;
 - е) в замолената държава има висящо наказателно производство за същите или други факти срещу заподозряното лице или обвиняемия;
 - ж) в замолената държава има висящо наказателно производство за същите или свързани факти срещу други лица;
 - з) заподозряното лице или обвиняемият изтърпява или предстои да изтърпи присъда, включваща лишаване от свобода, в замолената държава;
 - и) изпълнението на присъдата в замолената държава е вероятно да подобри перспективите за социална реинтеграция на осъдения или има други причини да се смята, че изпълнението на присъдата в замолената държава е по-подходящо;

- й) по-голямата част от жертвите са граждани на замолената държава или пребивават в нея.
3. Заподозряното лице или обвиняемият, или по-голямата част от жертвите, или адвокат от тяхно име, също могат да поискат от компетентните органи на молещата държава или на замолената държава да започнат процедура за трансфер на наказателно производство съгласно настоящия регламент. Исканията, направени по настоящия параграф, не създават задължение за молещата или замолената държава да поиска или да прехвърли наказателното производство към замолената държава.

Член 6

Права на заподозряното лице или на обвиняемия

1. Преди да бъде отправено искане за трансфер на наказателно производство, молещият орган, в съответствие с приложимото национално право, надлежно отчита законните интереси на заподозряното лице или обвиняемия и гарантира зачитането на процесуалните му права съгласно правото на Съюза и националното право.
2. При условие че това не накърнява поверителността на дадено разследване, заподозряното лице или обвиняемият се уведомява в съответствие с приложимото национално право за планирания трансфер на наказателното производство на език, който разбира, и му се дава възможност да изрази становището си устно или писмено, освен ако местонахождението на това лице не може да бъде установено въпреки положените разумни усилия от страна на молещия орган. Когато молещият орган счете това за необходимо с оглед на възрастта на заподозряното лице или обвиняемия или неговото физическо или психическо състояние, на законния му представител се дава възможност да изрази мнението си. Когато искането за трансфер на наказателно производство произтича от искане на заподозряното лице или обвиняемия съгласно член 5, параграф 3, такава консултация със заподозрения или обвиняемия, който е отправил искането, не е необходима.
3. Становището на заподозряното лице или обвиняемия, посочено в параграф 2, се взема предвид от молещия орган, когато решава дали да поиска трансфера на наказателното производство.
4. Когато замоленият орган е взел решение в съответствие с член 12, параграф 1, молещият орган, при условие че това не би накърнило поверителността на дадено разследване, незабавно информира заподозряното лице или обвиняемия на разбираем за него език за отправянето на искането за трансфер на наказателното производство и последващото приемане или отказ на трансфера от страна на замоления орган, освен ако местонахождението на това лице не може да бъде установено въпреки положените разумни усилия от страна на молещия орган. Ако замоленият орган е взел решение да приеме трансфера на наказателното производство, заподозряното лице или обвиняемият също се уведомява за правото му на правни средства за защита в замолената държава, включително за сроковете, приложими за упражняването на тези правни средства за защита.

Член 7
Права на жертвата

1. Преди да бъде отправено искане за трансфер на наказателно производство, молещият орган, в съответствие с приложимото национално право, надлежно отчита законните интереси на жертвата и гарантира зачитането на процесуалните ѝ права съгласно правото на Съюза и националното право.
2. При условие че това не накърнява поверителността на дадено разследване, и когато жертвата пребивава в молещата държава, тя се уведомява в съответствие с приложимото национално право за планирания трансфер на наказателното производство на език, който разбира, и ѝ се дава възможност да изрази становището си устно или писмено. Когато молещият орган прецени това за необходимо предвид възрастта на жертвата или нейното физическо или психическо състояние, тази възможност се предоставя на нейния законен представител.
3. Становището на жертвата, посочено в параграф 2, се взема предвид от молещия орган, когато решава дали да поиска трансфера на наказателното производство.
4. Когато замоленият орган е взел решение в съответствие с член 12, параграф 1, молещият орган, при условие че това не би накърнило поверителността на дадено разследване, незабавно информира жертвата, пребиваваща на територията на молещата държава, на разбираем за нея език за отправянето на искането за трансфер на наказателното производство и последващото приемане или отказ на трансфера от страна на замоления орган. Ако замоленият орган е взел решение да приеме трансфера на наказателното производство, жертвата също се уведомява за правото ѝ на правни средства за защита в замолената държава, включително за сроковете, приложими за упражняването на тези правни средства за защита.

Член 8
Право на правни средства за защита

1. Заподозрените лица, обвиняемите и жертвите имат право на ефективни правни средства за защита в замолената държава срещу решение за приемане на трансфер на наказателно производство.
2. Упражняването на правото на правни средства за защита се прави пред съд в замолената държава в съответствие с нейното право.
3. Срокът за упражняване на правото на правни средства за защита е не по-дълъг от 20 дни от датата на получаване на информацията относно решението, посочено в член 12, параграф 1.
4. Когато искането за трансфер на наказателно производство е отправено след издаването на обвинителния акт на заподозряното лице или обвиняемия, позоваването на правно средство за защита срещу решението за приемане на трансфера на наказателното производство има суспензивно действие.
5. Замоленият орган информира молещия орган за правните средства за защита, които са упражнени съгласно настоящия член.

Член 9

Процедура за отправяне на искане за трансфер на наказателно производство

1. Искането за трансфер на наказателно производство се изготвя чрез попълване на стандартното удостоверение, поместено в приложението. Молещият орган подписва удостоверението и заверява неговото съдържание като вярно и точно.
2. Искането за трансфер на наказателно производство надлежно се обосновава и съдържа по-специално следната информация:
 - а) данни за молещия орган;
 - б) описание на престъплението, което е предмет на наказателното производство, и на приложимите разпоредби на наказателното право на молещата държава;
 - в) причините, поради които трансферът е необходим и целесъобразен, и по-специално кои от критериите по член 5, параграф 2 са приложими;
 - г) необходимата информация, налична за заподозряното лице или обвиняемия и жертвата;
 - д) оценка на въздействието на трансфера на наказателното производство върху правата на заподозряното лице или обвиняемия и жертвата;
 - е) информация за процесуални действия или мерки, имащи отношение към наказателното производство, които са били предприети в молещата държава;
 - ж) всички приложими специфични условия за обработване на лични данни съгласно член 9, параграф 3 от Директива (ЕС) 2016/680.
3. Когато заподозряното лице или обвиняемият са дали своето становище съгласно член 6, параграф 2 или жертвата е дала становището си съгласно член 7, параграф 2, това становище се изпраща на замоления орган заедно с искането за трансфер на наказателно производство. Ако становището на заподозряното лице, обвиняемия или жертвата е било изразено устно, молещият орган гарантира, че замоленият орган може да получи писмения запис на това становище.
4. Когато е необходимо, искането за трансфер на наказателно производство се придружава от всякава допълнителна относима информация и документи.
5. Попълненото удостоверение, посочено в параграф 1, и, когато това е договорено със замоления орган, всяка друга писмена информация, придружаваща искането за трансфер на наказателното производство, се превеждат на официалния език на замолената държава или на всеки друг език, който замолената държава ще приеме в съответствие с член 30, параграф 1, буква в).
6. Молещият орган предава искането за трансфер на наказателното производство пряко на замоления орган или, когато е приложимо, с участието на централния орган, посочен в член 18. Молещият и замоленият орган извършват всяка друга официална комуникация пряко или, когато е приложимо, с участието на централен орган, посочен в член 18.
7. Когато замоленият орган не е известен на молещия орган, последният прави всички необходими запитвания, включително чрез звената за контакт на

Европейската съдебна мрежа, за да определи кой орган е компетентен да вземе решение съгласно член 12.

8. Когато органът в замолената държава, който е получил искането, не е компетентен да вземе решение по член 12, той незабавно предава искането на компетентния замолен орган в същата държава членка и информира за това молещия орган.

Член 10

Информация, която се предоставя от молещия орган

Молещият орган информира незабавно замоления орган за всички процесуални действия или мерки, имащи отношение към наказателното производство, които са били предприети в молещата държава след предаването на искането. Тази информация се придружава от всички съответни документи.

Член 11

Оттегляне на искането

Молещият орган може да оттегли искането за трансфер на наказателното производство по всяко време преди да получи решението на замоления орган за приемане на трансфера на наказателното производство в съответствие с член 12.

Член 12

Решение на замоления орган

1. Замоленият орган взема мотивирано решение дали да приеме трансфера на наказателното производство и решава в съответствие с националното си право какви мерки да предприеме в това отношение.
2. Ако замоленият орган прецени, че предоставената от молещия орган информация е недостатъчна, за да може да реши дали да приеме трансфера на наказателното производство, той може да поиска допълнителната информация, която счита за необходима.
3. Ако замоленият орган реши да откаже трансфера на наказателното производство в съответствие с член 13, той информира молещия орган за причините за този отказ. Уведомяването на заподозряното лице или обвиняемия и за жертвата се осъществява в съответствие съответно с член 6, параграф 4 и член 7, параграф 4.
4. Ако замоленият орган е приел трансфера на наказателното производство, той информира молещия орган за наличните правни средства за защита за оспорване на решението за приемане на трансфера на наказателното производство, включително за изискванията и сроковете за упражняване на тези правни средства за защита. Уведомяването на заподозряното лице или обвиняемия и за жертвата се осъществява в съответствие съответно с член 6, параграф 4 и член 7, параграф 4.
5. Когато замоленият орган е приел трансфера на наказателното производство, молещият орган незабавно препраща оригинала или заверено копие от преписката по делото или съответните части от него, придружени от техния превод на официален език на замолената държава или на друг език, който замолената държава ще приеме в съответствие с член 30, параграф 1, буква в). Когато е необходимо, молещият и замоленият орган могат да се консултират

помежду си, за да определят необходимите документи или части от такива документи, които да бъдат изпратени, както и да бъдат преведени.

Член 13

Основания за отказ

1. Замоленият орган отказва изцяло или частично трансфера на наказателното производство, когато съгласно националното право на замолената държава срещу заподозряното лице или обвиняемия не може да бъде образувано наказателно производство във връзка с фактите, на които се основава искането за трансфер на наказателното производство, в един или повече от следните случаи:
 - а) ако деянието, във връзка с което е отправено искането, не представлява престъпление съгласно правото на замолената държава;
 - б) ако прехвърлянето на наказателното производство би било в противоречие с принципа *ne bis in idem*;
 - в) ако заподозряното лице или обвиняемият не могат да бъдат подведени под наказателна отговорност за престъплението поради възрастта си;
 - г) ако наказателното преследване е погасено по давност в съответствие с правото на замолената държава или не са изпълнени условията за наказателно преследване на престъплението в замолената държава;
 - д) ако престъплението е предмет на амнистия в съответствие с правото на замолената държава;
 - е) ако замолената държава не е компетентна по отношение на престъплението. Такава компетентност би могла да произтича и от член 3.
2. Замоленият орган може да откаже изцяло или частично трансфера на наказателното производство, ако са налице едно или повече от следните основания:
 - а) налице е имунитет или привилегия съгласно законодателството на замолената държава, което прави невъзможно предприемането на действия
 - б) замоленият орган счита, че трансферът на наказателното производство не е в интерес на ефикасното и добро правораздаване;
 - в) престъплението не е извършено изцяло или частично на територията на замолената държава, повечето от последиците или значителна част от вредите, причинени от престъплението, не са настъпили на територията на тази държава и заподозряното лице или обвиняемият не са граждани на тази държава или не пребивават в нея;
 - г) удостоверението, посочено в член 9, параграф 1, е непълно или явно неточно и не е било допълнено или коригирано след консултацията, посочена в параграф 3.
3. Във всеки от случаите, посочени в параграфи 1 и 2, преди да вземе решение за отказ на трансфер на наказателното производство, изцяло или частично, замоленият орган се консултира с моления орган и, когато е необходимо, изисква от него незабавно да предостави необходимата информация.

4. В случая, посочен в параграф 2, буква а) и когато правомощието за отнемането на привилегията или имунитета принадлежи на орган на замолената държава, замоленият орган отправя искане към въпросния орган да упражни това правомощие незабавно. Когато правомощието за отнемането на привилегията или имунитета принадлежи на орган на друга държава или международна организация, моленият орган отправя искане към въпросния орган да упражни това правомощие.

Член 14

Срокове

1. Замоленият орган информира моления орган за решението си дали да даде съгласие за трансфера на наказателното производство без излишно забавяне и във всеки случай не по-късно от 60 дни след получаване на искането за трансфер на наказателното производство от компетентния замолен орган.
2. Когато в конкретен случай замоленият орган не може да спази срока, посочен в параграф 1, той незабавно уведомява за това моления орган, като посочва причините за забавянето. В такъв случай посоченият в параграф 1 срок може да бъде удължен с най-много 30 дни.
3. Когато правото на замолената държава предвижда имунитет или привилегия, срокът, посочен в параграф 1, не започва да тече, освен ако привилегията или имунитетът са били снети, и считано от деня, в който замоленият орган е бил уведомен за това.

Член 15

Консултации между моления и замоления орган

1. Когато е необходимо и без да се засягат член 12, параграф 2, член 13, параграф 3 и член 17, параграф 2, моленият и замоленият орган се консултират помежду си незабавно, за да се гарантира ефективното прилагане на настоящия регламент.
2. Консултации могат да се провеждат и преди да бъде отправено искането за трансфер на наказателно производство, по-специално с цел да се определи дали трансферът би бил в интерес на ефикасното и добро правораздаване. За да предложи трансфер на наказателно производство от моления държава, замоленият орган може също така да се консултира с моления орган относно възможността за отправяне на искане за трансфер на наказателно производство.
3. Когато моленият орган се консултира със замоления орган, преди да отправи искане за трансфер на наказателно производство, той предоставя наличната информация относно наказателното производство на замоления орган и може да му я предостави като използва удостоверението, посочено в приложението.
4. На исканията за консултации се отговаря незабавно.

Член 16

Сътрудничество с Евроюст и Европейската съдебна мрежа

Моленият и замоленият орган могат на всеки етап от процедурата да поискат съдействие от Евроюст или от Европейската съдебна мрежа съгласно съответните им правомощия. По-специално, когато е целесъобразно, Евроюст може да улесни консултациите, посочени в член 12, параграф 2, член 13, параграф 3, член 15 и член 17, параграф 2.

Член 17

Разноски по трансфера на наказателно производство

1. Всяка държава членка поема собствените си разходи по трансферите на наказателни производства, произтичащи от прилагането на настоящия регламент.
2. Когато преводът на преписката по делото и на други относими документи съгласно член 12, параграф 5 би довел до високи или извънредни разходи, молещият орган може да представи на замоления орган предложение за поделение на разходите. Подобно предложение се придружава от подробен отчет на разходите, понесени от молещия орган. След изпращането на предложението молещият и замоленият орган се консултират помежду си. Когато е целесъобразно, Евроюст може да съдейства при провеждането на тези консултации.

Член 18

Определяне на централните органи

Всяка държава членка може да определи един или повече централни органи, които да отговарят за административното предаване и получаване на искания за трансфер на наказателни производства, както и за друга официална кореспонденция, свързана с такива искания.

ГЛАВА 3

ПОСЛЕДИЦИ ОТ ТРАНСФЕРА НА НАКАЗАТЕЛНО ПРОИЗВОДСТВО

Член 19

Последици в молещата държава

1. Най-късно след получаване на уведомлението за приемане от страна на замоления орган на трансфер на наказателно производство, това наказателно производство се спира или прекратява в молещата държава в съответствие с националното право, освен ако не е използвано правно средство за защита по член 8 със суспензивно действие и до момента на вземане на окончателното решение по въпросното правно средство за защита.
2. Независимо от параграф 1, молещият орган може в съответствие с националното си право:
 - а) да предприеме необходимите следствени или други процесуални мерки, включително мерки за предотвратяване на укриването на заподозряното лице или обвиняемия, за да изпълни решение, основано на Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета или на друг инструмент за взаимно признаване, или да отговори на искане за правна взаимопомощ;
 - б) да продължи прилагането на предприетите по-рано необходими следствени или други процесуални мерки, включително мерките за предотвратяване на укриването на заподозряното лице или обвиняемия, за да изпълни решение, основано на Рамково решение 2002/584/ПВР на Съвета или на друг инструмент за взаимно признаване, или да отговори на искане за правна взаимопомощ;

3. Молещият орган може да продължи или да възобнови наказателно производство, ако замоленият орган го уведоми за решението си да прекрати наказателното производство, свързано с фактите, на които се основава искането за трансфер на наказателното производство, освен ако съгласно националното право на замолената държава това решение окончателно възпрепятства по-нататъшно наказателно преследване и следователно не допуска ново наказателно производство за същите деяния в замолената държава.
4. Параграф 3 не засяга правото на жертвите да започнат или да поискат възобновяване на наказателно производство срещу заподозряното лице или обвиняемия в молещата държава, когато това е предвидено в националното право на тази държава, освен ако решението на замоления орган да прекрати наказателното производство съгласно националното право на замолената държава окончателно възпрепятства по-нататъшното наказателно преследване и следователно не допуска ново наказателно производство за същите деяния в тази държава.

Член 20

Последици в замолената държава

1. Прехвърленото наказателно производство се урежда от националното право на замолената държава.
2. При условие че не противоречи на основните принципи на правото на замолената държава, всяко действие, извършено за целите на наказателното производство или на предварителните проверки, извършени от компетентните органи в молещата държава, или всяко действие, което прекъсва или спира давностния срок, има същата валидност в замолената държава, както ако е било валидно извършено от собствените ѝ органи.
3. На доказателства, предадени от молещия орган, не може да бъде отказано допускане в наказателно производство в замолената държава само на основание, че доказателствата са събрани в друга държава членка. Доказателствата, събрани в молещата държава, могат да бъдат използвани в наказателно производство в замолената държава, при условие че допустимостта на тези доказателства не противоречи на основните принципи на правото на замолената държава.
4. При условие че в замолената държава е издадена присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане, последната приспада всички периоди на задържане, прекарани в молещата държава, които са били наложени в рамките на прехвърленото наказателно производство, от общата продължителност на задържането, което трябва да бъде изтърпяно в замолената държава в резултат на издаването на присъда за лишаване от свобода или мярка, изискваща задържане. За тази цел молещият орган предава на замоления орган цялата информация относно периода на задържане, прекаран от заподозряното лице или обвиняемия в молещата държава.
5. Ако наказателно производство може да бъде образувано само след подаване на жалба както в молещата, така и в замолената държава, жалбата, подадена в молещата държава, е валидна и в замолената държава.
6. Наказанието, приложимо за престъплението, е наказанието, което се предвижда в законодателството на замолената държава, освен ако в това законодателство

не е предвидено друго. Замоленият орган може да вземе предвид, в съответствие с приложимото национално право, максималното наказание, предвидено в правото на молещата държава, когато престъплението е извършено на територията на молещата държава. Когато компетентността се основава изключително на член 3, наказанието, наложено в замолената държава, не може да бъде по-тежко от максималното наказание, предвидено в правото на молещата държава.

Член 21

Информация, която се предоставя от замоления орган

Замоленият орган информира молещия орган за прекратяването на наказателното производство или за всяко решение, постановено в края на наказателното производство, включително дали това решение, съгласно националното право на замолената държава, окончателно възпрепятства по-нататъшното наказателно преследване и следователно не допуска образуването на ново наказателно производство за същите деяния в тази държава или по отношение на друга съществена информация. Той изпраща копие от писменото решение, постановено в края на наказателното производство, на молещия орган.

ГЛАВА 4 СРЕДСТВА ЗА КОМУНИКАЦИЯ

Член 22

Средства за комуникация

1. Комуникацията по настоящия регламент, включително обменът на удостоверението, установено в приложението, решението, посочено в член 12, параграф 1, и другите документи, посочени в член 12, параграф 5, между молещия и замоления орган и с участието на централните органи, когато държава членка е определила централен орган в съответствие с член 18, както и с Евроюст, се извършва в съответствие с член 3 от Регламент (ЕС).../... [Регламента относно цифровизацията].
2. Член 9, параграфи 1 и 2, членове 10 и 15 от Регламент (ЕС).../... [Регламента относно цифровизацията] за определяне на правила относно електронните подписи и електронните печати, правното действие на електронните документи и защитата на предаваната информация се прилагат за съобщенията, предавани чрез децентрализираната информационна система.
3. Консултациите съгласно член 12, параграф 4 и член 15 между молещия и замоления орган и с участието на централния(те) орган(и), когато държава членка е определила централен орган в съответствие с член 18, както и с Евроюст, могат да се извършват чрез всички подходящи средства за комуникация, включително чрез децентрализираната информационна система.

Член 23

Създаване на децентрализирана информационна система

1. Чрез актове за изпълнение Комисията създава децентрализираната информационна система за целите на настоящия регламент, като определя следното:

- а) техническите спецификации, определящи начините на комуникация по електронен път за целите на децентрализираната информационна система;
 - б) техническите спецификации за протоколите за комуникация;
 - в) целите, свързани със сигурността на информацията, и съответните технически мерки, с които се гарантират минимални стандарти за сигурност на информацията и високо ниво на киберсигурност при обработването и съобщаването на информация в рамките на децентрализираната информационна система;
 - г) целите за минимална наличност и евентуалните свързани с тях технически изисквания за услугите, предоставяни от децентрализираната информационна система;
 - д) цифровите процедурни стандарти, определени в член 3, точка 9 от Регламент (ЕС) 2022/850.
- 2. Актовете за изпълнение, посочени в параграф 1, се приемат в съответствие с процедурата по разглеждане, посочена в член 26, параграф 2.
 - 3. Актовете за изпълнение, посочени в параграф 1, се приемат до [2 години след влизането в сила на настоящия регламент].

Член 24

Образец на софтуерно приложение за свързване

- 1. Комисията отговаря за създаването, поддръжката и развиването на образец на софтуерно приложение за свързване, който държавите членки могат да изберат да прилагат като поддържаща система вместо национална информационна система. Създаването, поддръжката и развиването на образца на софтуерно приложение за свързване се финансират от общия бюджет на Съюза.
- 2. Еуроюст също може да използва образца на софтуерно приложение за свързване, посочен в параграф 1.
- 3. Комисията безплатно осигурява, поддържа и оказва подкрепа по отношение на образца на софтуерно приложение за свързване.

Член 25

Разходи за децентрализираната информационна система

- 1. Всяка държава членка поема разходите за инсталацията, експлоатацията и поддръжката на точките за достъп до децентрализираната информационна система, за които е отговорна.
- 2. Всяка държава членка поема разходите за създаването и адаптирането на съответните си национални информационни системи с цел осигуряване на оперативната им съвместимост с точките за достъп и поема разходите за управлението, експлоатацията и поддръжката на тези системи.
- 3. Еуроюст поема разходите по инсталацията, експлоатацията и поддръжката на компонентите, съставляващи децентрализираната информационна система, за които отговаря.
- 4. Еуроюст поема разходите за създаването и адаптирането на своята система за управление с цел осигуряване на оперативната ѝ съвместимост с точките за достъп, както и разходите за управлението, експлоатацията и поддръжката на тази система.

Член 26
Процедура на комитет

1. Комисията се подпомага от комитет. Този комитет е комитет по смисъла на Регламент (ЕС) № 182/2011⁷⁵.
2. При позоваване на настоящия параграф се прилага член 5 от Регламент (ЕС) № 182/2011.

ГЛАВА 5

ЗАКЛЮЧИТЕЛНИ РАЗПОРЕДБИ

Член 27
Статистика

1. Държавите членки редовно събират изчерпателни статистически данни за целите на мониторинга на прилагането на настоящия регламент от страна на Комисията. Органите поддържат тези статистически данни и ежегодно ги изпращат на Комисията. Те могат да обработват лични данни, необходими за изготвянето на статистиката. Тази статистика включва:
 - а) броя на отправените искания за трансфер на наказателни производства, включително критериите за искане на трансфер, по замолена държава;
 - б) броя на приетите и отказаните трансфери на наказателни производства, включително основанията за отказ, по моляща държава;
 - в) броя на разследванията и наказателните преследвания, които не са били проведени след приемането на трансфер на наказателно производство;
 - г) продължителността на периода за предаване на информацията относно решението дали да се приеме трансфер на наказателно производство;
 - д) броя на правните средства за защита, използвани срещу решенията за приемане на трансфер на наказателно производство, включително от заподозряно лице, обвиняем или жертва, както и броя на успешно оспорените решения;
 - е) четири години след датата на влизане в сила на актовете за изпълнение, посочени в член 23, параграф 1 — разходите, направени съгласно член 25, параграф 2.
2. Образецът на софтуерно приложение за свързване и, когато има такава възможност – националната поддържаща система, събират по програмиран начин данните, посочени в параграф 1, букви а), б) и г), и ги предават ежегодно на Комисията.

Член 28
Изменения в удостоверението

На Комисията се предоставя правомощието да приема делегирани актове в съответствие с член 29 във връзка с изменението на приложението с цел актуализиране или извършване на технически промени в него.

⁷⁵ Регламент (ЕС) № 182/2011 на Европейския парламент и на Съвета от 16 февруари 2011 г. за установяване на общите правила и принципи относно реда и условията за контрол от страна на държавите членки върху упражняването на изпълнителните правомощия от страна на Комисията (ОВ L 55, 28.2.2011 г., стр. 13).

Член 29
Упражняване на делегирането

1. Правомощието да приема делегирани актове се предоставя на Комисията при спазване на предвидените в настоящия член условия.
2. Делегирането на правомощия, посочено в член 28, се предоставя за неопределен срок, считано от *[датата, от която започва да се прилага настоящият регламент]*.
3. Делегирането на правомощия, посочено в член 28, може да бъде оттеглено по всяко време от Европейския парламент или от Съвета. С решението за оттегляне се прекратява посоченото в него делегиране на правомощия. Оттеглянето поражда действие в деня след публикуването на решението в Официален вестник на Европейския съюз или на по-късна дата, посочена в решението. То не засяга действителността на делегираните актове, които вече са в сила.
4. Преди приемането на делегиран акт Комисията се консултира с експерти, определени от всяка държава членка в съответствие с принципите, залегнали в Междуетноститутуционалното споразумение за по-добро законотворчество от 13 април 2016 г.
5. Веднага след като приеме делегиран акт, Комисията нотифицира акта едновременно на Европейския парламент и на Съвета.
6. Делегиран акт, приет съгласно член 28, влиза в сила единствено ако нито Европейският парламент, нито Съветът са представили възражения в срок от два месеца от нотифицирането на акта на Европейския парламент и на Съвета или ако преди изтичането на този срок и Европейският парламент, и Съветът са уведомили Комисията, че няма да представят възражения. Този срок се удължава с два месеца по инициатива на Европейския парламент или на Съвета.

Член 30
Нотификации

1. До *[датата, от която започва да се прилага настоящият регламент]* всяка държава членка уведомява Комисията за следното:
 - а) органите, които в съответствие с националното ѝ право са компетентни в съответствие с член 2, точки 3 и 4 да издават и/или валидират и да изпълняват искания за трансфер на наказателни производства;
 - б) информацията относно определените централни органи, ако държавата членка желае да се възползва от възможността, предоставена в член 18;
 - в) езиците, на които се приемат исканията за трансфер на наказателни производства и друга свързана с това информация.
2. Комисията оповестява публично информацията, получена съгласно параграф 1, на специален уебсайт или на уебсайта на Европейската съдебна мрежа, създадена с Решение 2008/976/ПВР на Съвета⁷⁶.

⁷⁶ Решение 2008/976/ПВР на Съвета от 16 декември 2008 г. относно Европейската съдебна мрежа (ОВ L 348, 24.12.2008 г., стр. 130).

Член 31

Връзка с международни споразумения и договорености

1. Без да се засяга тяхното прилагане между държавите членки и трети държави, настоящият регламент заменя, считано от *[датата на прилагане на настоящия регламент]*, съответните разпоредби на Европейската конвенция за трансфер на производства по наказателни дела от 15 май 1972 г. и Европейската конвенция за взаимопомощ по наказателноправни въпроси от 20 април 1959 г., приложими между държавите членки, обвързани от настоящия регламент.
2. В допълнение към настоящия регламент държавите членки могат да сключват или да продължават да прилагат двустранни или многостранни споразумения или договорености с други държави членки след влизането в сила на настоящия регламент само доколкото те дават възможност за допълнително укрепване на целите на регламента и способстват за опростяването или допълнителното улесняване на процедурите за трансфер на наказателни производства и при условие че се спазва равнището на гаранции, определено в настоящия регламент.
3. Държавите членки уведомяват Съвета и Комисията до *[датата на прилагане на настоящия регламент]* за споразуменията и договореностите, посочени в параграф 2, които желаят да продължат да прилагат. Държавите членки също така уведомяват Комисията в тримесечен срок от подписването на нови споразумения или договорености, посочени в параграф 2.

Член 32

Докладване

В срок от пет години от *[датата на прилагане на настоящия регламент]* Комисията представя доклад на Европейския парламент, на Съвета и на Европейския икономически и социален комитет относно прилагането на настоящия регламент, подкрепен с информация, предоставена от държавите членки в съответствие с член 27, параграф 1 и събрана от Комисията.

Член 33

Преходни разпоредби

Преди задължението, посочено в член 22, параграф 1, да започне да се прилага, комуникацията между молещия и замоления орган и, когато е приложимо, с участието на централните органи, както и с Евроюст съгласно настоящия регламент, се осъществява чрез всички подходящи алтернативни средства, като се отчита необходимостта да се гарантира бърз, сигурен и надежден обмен на информация.

Член 34

Влизане в сила и прилагане

Настоящият регламент влиза в сила на двадесетия ден след деня на публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*.

Той се прилага от *[първия ден на месеца, следващ изтичането на срока от две години след датата му на влизане в сила]*.

Задължението на компетентните органи да използват децентрализираната информационна система за комуникация съгласно настоящия регламент се прилага от

първия ден на месеца, следващ периода от две години след приемането на актовете за изпълнение, посочени в член 23.

Съставено в Брюксел на [...] година.

За Европейския парламент
Председател

За Съвета
Председател